

WEEERZIIEN

WĒERZIEN

N.H.J. Bartholomé

Schrijver: N.H.J. Bartholomé

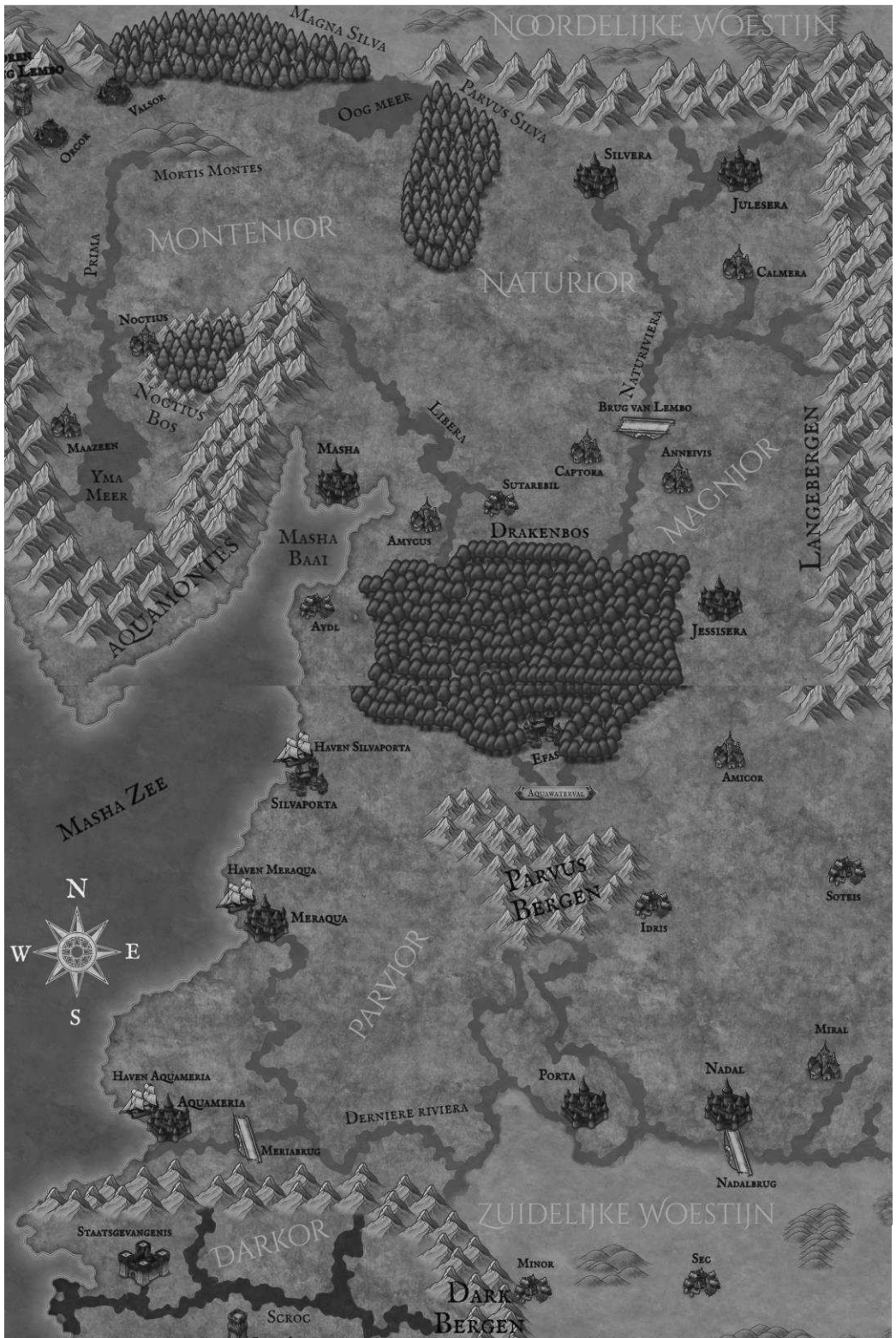
Coverontwerp: N.H.J. Bartholomé

© N.H.J. Bartholomé 2025

Weerzien, namen, personages en gerelateerde indicia zijn copyright.

Eerste druk paperback: februari 2025

ISBN: 9789465129341

*Voor Shannen,
die dankzij haar rol als oudste zus
leven heeft gegeven aan Dana Liwel.*

INHOUDSOPGAVE

Proloog	5
1. Heimwee	9
2. Gepakt	19
3. Zwarte magie	28
4. Huize Ridel	35
5. Verraad	44
6. Onverwacht gedrag	54
7. Vreemde jacht	62
8. Reis van een halfbloed	71
9. Lana's onthulling	79
10. Bibliotheekbezoek	85
11. Vitamortem duel	94
12. Buitenstaanders in het dorp	100
13. Hij is terecht	109
14. Vreemde afloop	116
15. De tijd dringt	123
16. Complicaties	132
17. Waarschuwing	140
18. De volgende dreiging	146
19. Silvaporta	154
20. Weerzien	164
21. Toegeven	174
22. Het lot staat vast	181
23. Nieuwe queeste	188
24. Welkom in Aydl	195
25. Trauma's & nachtmerries	208
26. Transformaties & Mysteries	217
27. Lana's hellevuur	225
28. De Montaena	232
29. Het thuisfront	242
30. Audacus' verleden	248
31. Slaap lekker	257

32. Innerlijke demon	263
33. Valsors gastvrijheid	271
34. Het kille noorden	280
35. Agnes' herrijzenis	287
36. Onthuld	294
37. Bekentenis	300
38. De mijnen	306
39. Garlicusaqua	316
40. Drakendood	325
41. Naweeën	334
42. Schuld	342
43. Een nieuwe reisgenote	351
44. De Gouden Herkenner	361
45. Chelsaya's biecht	368
46. Sheila's erfenis	376
47. Geheimen & Leugens	381
48. Aquaanse Diablo's	389
49. balsem voor de ziel	398
50. Strijd aan de kust	407
51. Herenigd	421
52. De waarheid zegeviert	428
53. Onderdrukt verdriet	434
54. Hooggeëerd bezoek	440
55. Terugtrekken	447
56. Verdriet maakt gek	453
57. Feniks	459
58. Desolatie van Arko	467
59. Wraak	474
60. Zet het uit	480
Epiloog	489

PROLOOG

*Z*e hebben mijn vader vermoord!

Een jonge prins van tachtig seizoenen oud zat piekerend op de troon van wijlen zijn vader in diens verborgen schuilplaats in het noorden van het Oostelijke Rijk. Grimmig keek de prins uit over het troosteloze landschap dat hem sinds kort omringde en dacht aan de dood van de man die hem had gemaakt tot de sterke persoon die hij nu was. Het was nog maar een week geleden dat zijn vader – een geweldige koning die jarenlang rechtvaardig over het Oostelijke Rijk geregeerd had - in de oorlog tegen de rebelse havenstad Porta had deelgenomen, nadat hij daar eerst jaren vanaf had gezien.

De prins hield veel van zijn vader en had hem op een onwankelbaar voetstuk staan, maar zelfs hij moest toegeven dat deelname aan de strijd van Porta waanzin was geweest. Zijn vader had geweten van zijn naderende doem; dat was jaren geleden immers al voorspeld. Zijn vader was echter zijn rationaliteit verloren na de vernietiging van zijn toren en hoe de prins ook gesmeekt had om van zijn plan af te zien, de koning had niet naar zijn zoon geluisterd en was met een alles verterende woede in zijn geest op zijn draak gestapt. En dat was precies waar die heksen op gehoopt hadden; een moment van zwakte. Een moment dat zijn vader liet zien dat hij ook maar een mens was, die soms fouten maakte en die zich soms liet leiden door emoties.

De strijd om Porta was al lange tijd gaande geweest zonder dat de vijf legers van zijn vader de strijd in zijn voordeel hadden kunnen beslissen, dus die zouden de drie heksen niet kleiner maken. Zijn vader was die onkunde meer dan zat en had besloten zijn mankrachten net dat extra beetje motivatie te geven door zelf mee te strijden, aangezien zijn sterkste dienaar, de Schaduw, ook al verstek had laten gaan. Zijn vader zou scherend door de lucht op zijn draak Fortior en gezegend met zijn toverkrachten de rebellie van Porta de kop in drukken en tegelijkertijd die waardeloze hekses een les leren.

Helaas was de strijd anders verlopen dan zowel koning Lembo als prins Arko had verwacht. Tot Arko's grote verbijstering en woede had zijn vader de strijd niet overleefd. Hij was vermoord door dezelfde drie heksen die zijn vaders toren vernietigd hadden. Een drieling, bestaande uit drie heksen uit het onbekende boerendorp Sutarebil. Arko had de drie zussen zelf een keer ontmoet, toen zij op weg naar Porta waren en toen waren ze hem te slim af geweest. Hij had gehoopt dat zijn vader niet dezelfde fout zou maken, maar helaas was hij ook ten prooi gevallen aan de duivelskunsten van die heksen. Het was oneerlijk dat zo'n machtig man geveld werd door zo'n miezerig, onbeduidende heksesjes.

Veel mensen bleven Arko's vader zelfs na zijn wrede dood een tiran noemen. Arko kon hem echter alleen maar bestempelen als een moedig en rechtvaardig man met goddelijke krachten. Hij nam moeilijke beslissingen met gemak en vreesde het niet om zijn tegenstanders met harde hand aan te pakken. Martelingen, zo noemden de opstandelingen zijn praktijken. Wat waren mensen toch kleinzerig en onbetrouwbaar!

Jaren had het Oostelijke Rijk zijn vader gesteund en toen hij de macht had gekregen, hadden ze hem één voor één laten vallen; bang voor de veranderingen

die hij in staat was te bewerkstelligen. Arko had hem echter tot aan zijn dood gesteund en had hem nooit in de steek gelaten. Voor de kroonprins was er geen twijfel mogelijk over het feit dat zijn vader het altijd bij het rechte eind had gehad. Elke keuze die de koning gemaakt had, was gerechtvaardigd en weloverwogen en had het welzijn van het hele Oostelijke Rijk in zich mee gedragen. Arko's moeder had hem dit al als een peuter bijgebracht en toen Arko oud genoeg was om zijn eigen oordeel te vellen, was hij bij dit standpunt gebleven. Zijn vader was een groots man geweest en elke vorst zou een voorbeeld aan hem moeten nemen!

Arko was grootgebracht in een buitenwijk van de havenstad Aquameria. Hij was opgevoed door zijn moeder, die hem de zwarte kunsten leerde al zolang als hij zich kon herinneren. Zijn moeder was zelf geen heks, maar desondanks had zij hem geleerd door middel van een uitgebreide boekenkennis hoe hij met zijn gaven moest omgaan en waarvoor hij deze moest gebruiken. Zijn gaven en leven moesten namelijk in dienst worden gesteld van zijn vader. Zijn moeder stierf echter bij een heftige opstand in Aquameria, toen hij slechts zestig seizoenen oud was. Hij bleef in zijn ouderlijk huis wonen met zijn bedienden en hij verdreef de tijd met toveren, jagen en zijn stiefmoeder, die stadsvrouw was geworden na de opstand, helpen met regeren.

Tijdens zijn opleiding had hij, verplicht door zijn moeder, Lembo's wettige echtgenote en haar dochter moeten opzoeken. Met Lembo's echtgenote had hij een goede band opgebouwd en Arko was haar na het overlijden van zijn zwakke, biologische moeder steeds meer als tweede moeder gaan zien – zeker toen ze hem gesteund en opgevangen had, nadat zijn eigen moeder was vermoord. Ook zij deelde zijn opinie dat Lembo een grootse koning was en als stadsvrouw van Aquameria had ze zelf ook de nodige macht in de stad. Een macht die ze niet vreesde in te zetten, wanneer het haar uit kwam. Nee, de stadsvrouw van Aquameria was een geweldige vrouw, die hem zelfs nu niet vergeten was en in alles steunde alsof hij haar eigen zoon was.

De dochter van de stadsvrouw was echter van een totaal andere orde. Arko's stiefzus was een waar misbaksel, dat haar gaven weigerde te gebruiken voor de goede zaak. En deze verachtelijke kroonprinses zou zijn vader eigenlijk opgevolgd hebben na zijn dood, alleen omdat zij het geluk had uit de juiste baarmoeder te komen. Arko was blij dat Agnes spoedig na deze openlijke weigering door haar eigen vader was opgepakt en in diens gevangenis was gesmeten. Ze was een schande voor de koning en die smet moest spoedig van zijn koningsmantel verwijderd worden. Agnes had jaren vastgezet en Arko had gehoopt dat ze zou weggroten achter slot en grendel.

Toch had zijn zusje een zekere veerkracht getoond en was ze met de hulp van die verachtelijke drieling ontsnapt. Gelukkig was Agnes vlak erna gestorven, terwijl ze onderweg was naar de Portaanse rebellen om zich openlijk aan hun kant te scharen. Arko had Agnes nooit meer gezien sinds ze opgepakt was voor landsverraad en nu zij gestorven was, hoefde dit gelukkig ook niet meer. En zo bleef de troon leeg na zijn vaders brute dood.

Op een dag – en die dag zou sneller komen dan iemand ooit voor mogelijk had gehouden – zou hij zelf koning worden en dan zou hij zijn vaders voorbeeld volgen en zijn regie voortzetten. Volgens de wetten van het Oostelijke Rijk had hij na het overlijden van zijn vader ook al koning moeten zijn, maar er was een klein probleem: hij was een bastaard. En druk als zijn vader was geweest met staatszaken, had hij nooit de kans gezien om zijn zoon officieel te erkennen en aan het volk te tonen. Daarom waren de wetten van de troonopvolging niet op hem van

toepassing en kon hij alleen maar machteloos toezien hoe het Oostelijke Rijk zichzelf van binnenuit vernietigde zonder de sterke hand van een vorst om haar te leiden. Daar zou hij echter snel verandering in brengen. Dat was hij zijn vader verschuldigd.

Arko had in de tachtig seizoenen dat hij de zeven landen van het Oostelijke Rijk bewandelde zijn vader maar heel weinig gezien, aangezien deze meestal in Darkor in zijn toren verbleef, van waaruit hij regeerde en zijn legers samenstelde. Hoewel hij een vaderfiguur wel gemist had, wist hij dat Lembo's afwezigheid het grotere doel diende. Om een goede vorst te zijn, had hij zich immers niet kunnen laten afleiden door triviale zaken als familie. Het belang van het Rijk stond voorop en daar had Arko alle respect voor. Als Lembo de kans had gehad, was hij vast vaker langs gekomen. De man had hem zeker als zijn zoon gezien, ook al was hij slechts een bastaard. Hij had zelfs vast meer om hem gegeven dan om zijn erkende dochter, die hem de rug had toegekeerd.

Arko kon dan ook maar moeilijk geloven dat de drie heksen zo stom zouden zijn om naar Aquameria te komen, terwijl iedereen Agnes uitpuugde als de landverraadster die ze was. Agnes had drie nieuwe vriendinnen vast ook verteld waar zij geboren en getogen was en wie daarom in Aquameria nog steeds op haar wachtte. Zijn vader bleek echter gelijk te hebben, toen hij voorspeld had dat zijn stiefzus hun richting uit zou komen. Tot Arko's grote afschuw was zijn stiefzus nog steeds bij de drie heksen. Niet alleen weigerde ze de kant van hun gemeenschappelijke vader te kiezen, ze reisde ook nog met vijand nummer één naar Aquameria toe. Ze was schijnbaar met de drie heksen bevriend geraakt. Net toen hij gedacht had dat zijn stiefzuster niet lager had kunnen zinken...

De prins gromde van woede, toen hij terug dacht aan de naïviteit van zijn stiefzusje. Ondanks haar eerdere verraad, besloot ze toch om "gezellig" even langs te wippen in het ouderlijke huis om te kijken of haar moeder haar wel vergeven had voor het feit dat ze haar vader de rug toegekeerd had. 'Alsof wij ons tegen Lembo zouden keren door die made vergiffenis te schenken,' mompelde Arko verbolgen. 'Wij weten wat eer is en laten ons niet in met landverraders.'

Uiteraard had zijn vader Agnes' zwakte al lang doorzien en hij gaf Arko de opdracht om te vertrekken uit Aquameria. Lembo had een wraakplan bedacht om Agnes en de drieling in één keer om te kunnen brengen, wanneer Agnes haar ouderlijk huis zou bezoeken. Maar als zijn plan zou mislukken en de vier meiden zouden onverhoeds uit Aquameria ontsnappen, zou Arko klaar staan om hen alsnog te grijpen op een plek waar zij het niet meer zouden verwachten.

En dit was ook gebeurd. De drieling was dankzij Agnes ontsnapt uit Aquameria en ze waren naar Porta getrokken om die rebellen te helpen in de strijd tegen koning Lembo. Arko had deze informatie ontvangen door een magische boodschap van zijn vader en hij had zich schuil gehouden in de Parvusbergen, omdat hij verwachtte dat de drieling hier ergens tijdens hun reis zou overnachten om op krachten te komen voor de oorlog.

En inderdaad zag hij een paar dagen later vier draken naderen. Hij wachtte op een briljante ingeving, maar dat was niet nodig. Als door een wonder kwam de jongste van de drie zussen alleen de helling af. Arko veranderde zich in haar geliefde, die Lembo tot in detail omschreven had dankzij Agnes' eigen verhalen aan haar moeder, en lokte haar zo naar zijn grot. Ze kwam op hem af als een vlieg op stroop. Het lot van het domme gansje lag volledig in zijn handen en hij was slechts één stap verwijderd van haar te doden, maar toen gooide de oudste van de drie zussen ineens roet in het eten. Ze was haar zusje gevolgd, bevroor Arko en redde

haar zusje van een welverdiende dood.

Arko's falen was de reden geweest waarom de koning ten strijde was getrokken. De reden waarom hij nu dood was. Arko had zich een tijd lang schuldig gevoeld. Immers, als hij met die jonge heks afgerekend had, zou zijn vader nooit naar Porta zijn getrokken. Maar al snel gaf hij de drie heksen de schuld van zijn vaders dood. Hij zon vanaf die tijd op wraak en had al een aardig plan uitgedacht om ze met gelijke munt terug te betalen...

Er zouden altijd mensen het niet eens zijn met zijn heerschappij, hoewel ze het zo slecht helemaal niet hadden. Maar wat zou dat? Er was door de goden maar één koning uitgekozen en dat was, nu zijn vader er niet meer was, hij en hij alleen. Hij had alle recht op die titel en hij alleen had het voor het zeggen. Daarom moest verzet spoedig de kop worden ingedrukt, niet worden gestimuleerd door liefdadigheid. Hij zou de strenge hand van de dictatuur voortzetten. Hij zou nieuwe legers creëren hier in het noorden die hem zouden helpen op zijn veroveringstocht. Lembo's draak Fortior had zich al bij hem aangesloten en vanaf zijn rug zou hij het Oostelijke Rijk terugwinnen. Arko zou zijn vader ditmaal trots maken...

Meteen na Lembo's dood had Arko beseft dat de heerschappij van het Oostelijke rijk hem nu toeviel. Hij kon en wilde zijn nieuwe rijk niet vanuit Aquameria besturen, omdat deze stad bij lange na niet de middelen had die hij nodig had om zijn vaders positie te herwinnen. Darkor was geen optie; dat was sinds de komst van de heksen een bar niemandsland. De enige plek die hem overbleef was Lembo's tweede verborgen burcht in het noorden, waarvan niemand met zekerheid kon zeggen of die plaats ook echt bestond. Zelfs hij had dat niet van tevoren met zekerheid kunnen zeggen. Hij was echter op zoek gegaan en hij had zijn missie voltooid. Hij had de toren gevonden.

Nadat hij Fortior tot zijn beschikking had gekregen, had hij de Orcs uit Valsor en Orkor opgeroepen hem te helpen en het leger te herbouwen. De paar overlevende Orcs van de strijd om Porta hadden zijn legioenen al snel versterkt. Al gauw werden grachten gegraven, enorme mijnen werd aangelegd en machines gebouwd. Het vuur van Fortior en het vuur uit de krochten van de aarde maakten al snel weer nieuwe monsterlijke, dodelijke dienaren en wapens. Het water van de dichtstbijzijnde rivieren werd tegengehouden door stevige dammen en bomen werden gekapt voor nieuw brandhout. Een tweede Darkor ontstond in het noorden en de lucht kleurde al snel zwart.

Zodra hij genoeg manschappen tot zijn beschikking had – en dat zou niet lang meer duren- zou hij de drie zussen die zijn vader van hem afgenomen hadden over de hele wereld achterna jagen, totdat hij ze gevonden had. Niemand kon ongestraft zijn vader van hem afnemen. En het liefst nam Arko nog zo veel mogelijk dierbaren van de drieling mee, zodat zij zouden lijden, voordat hun ziel hun lichaam zou verlaten. Zonder hun vrienden waren die miezerige heksen niets en dit zouden ze gauw genoeg merken. Ze zouden zoveel verlies lijden dat ze aan het einde zouden smeken om gedood te worden. Arko die zo genadig was, zou hen dit met alle plezier geven. En wanneer zij deze aarde verlaten hadden, lag niets hem meer in de weg om zijn rechtmatige titel als koning op te eisen. En zijn droom lag binnen handbereik. Snel... Heel snel nu...

I. HEIMWEE

Het was een warme herfstdag en Dana Liwel stond bij een uitloper van de rivier de Libera, een smalle rivier die vanuit de Aquamontes in Montenor naar de meren in het Drakenbos stroomde en daarbij langs hun dorp Sutarebil stroomde. De rivierbedding werd omringd door een brede grasvlakte, die zich uitstreckte tot de stad Captora in het noorden. Op deze serene plek, een kwartuur lopen van de eerste boerderijen die Sutarebil begrepsden af, stoorde Dana niemand van de dorpingen tijdens hun dagelijkse bezigheden op het platteland en daarom had ze deze rustige plek uitgekozen voor haar activiteiten. Om haar heen stond een deel van de jeugd van Sutarebil en de aanwezige jongens en meisjes keken haar allemaal verwachtingsvol aan.

Dana had - zoals ze twee seizoenen geleden gezegd had op de bruiloft van haar moeder en stiefvader - vechtlezen georganiseerd voor de jongeren van Sutarebil. In de oorlog om Porta en op haar avontuurlijke queeste naar Darkor had Dana als geen ander ontdekt hoe belangrijk het was om jezelf te kunnen verdedigen. Het gevaar school in een klein hoekje en ofschoon er nu geen tirannieke koning aan de macht meer was, lag gevaar nog steeds op de loer. Mensen moesten leren om zichzelf en hun naasten te kunnen beschermen.

Helaas waren slechts een aantal leerlingen op haar lessen afgekomen, want velen mochten niet van hun ouders. Dana begreep maar al te goed waarom, want magie werd in Sutarebil gevreesd. Het was onnatuurlijk en onverklaarbaar en de dorpingen waren magie daarom liever kwijt dan rijk. Ze hadden Amelia Liwel en haar drie dochters alleen jarenlang geaccepteerd, omdat ze wisten dat de vier heksen geen kwaad in zin hadden. Dit was echter veranderd. Vlak voor de drie zussen Sutarebil verlaten hadden om hun vader te zoeken, had Lana de slager van het dorp vergiftigd, nadat hij hun familie met de dood bedreigd had. Niemand had kunnen bewijzen dat de jongste Liwel het ook werkelijk gedaan had, maar het gerucht dat de slager hen bedreigd had, deed als een lopend vuurtje de ronde en dus werd diens onverklaarbare dood direct aan de heksenfamilie toegeschreven. Dit gerucht werd natuurlijk ook nog eens brandende gehouden door de weduwe en haar op wraak beluste dochter, die allesbehalve blij waren geweest toen de drie meiden terug waren gekeerd naar het dorp.

Dana kon niet zeggen dat ze rouwig was om het feit dat de slager uit hun leven verdwenen was, want de slager was een slechte man. Hij was niets meer dan een verrader en een uitbuitter. Hij had niet alleen Dana's familie, maar ook andere Sutarebilanen meermaals schade berokkend. De enige reden waarom hij nooit in de gevangnissen van Amycus was gegooid, was dat iedereen de bronnen van Arxon Ridel vreesde. Bronnen, zo ging het gerucht, die direct in contact stonden met wijlen koning Lembo. Nee, dat slager Ridel het veld had geruimd, was niet iets slechts voor Sutarebil.

Dana wenste slechts dat Lana de slager op een andere manier had verdreven zonder de dood te hoeven brengen, want nu dacht iedereen in Sutarebil dat *zij* de criminelen waren in plaats van Arxon Ridel. Dus daarom heerste het nare idee dat de drie heksen gevaarlijk waren en dat hen vermijden beter was dan met hen om te gaan.

Niemand wist wat ze ongeveer een jaar geleden in Porta verricht hadden, maar

de drie zussen waren ook zo slim geweest om dit aan niemand te vertellen. De inwoners zouden hen toch niet geloven en ze zouden alleen maar denken dat ze praatjes hadden of erger: gek waren geworden. Ondanks het feit dat de verhalen de ronde deden dat drie jonge heksen de tiran Lembo hadden verslagen, stopten de Sutarebilianen liever hun hoofd in het zand. De algemene opinie was nog steeds: zie niks, zeg niks en dan kan er ook niks gebeuren. De algemeen geldende desinteresse in de wereld had Sutarebil immers al die jaren verborgen gehouden voor koning Lembo, waardoor de dorpelingen in relatieve vrede hadden kunnen leven. Als ze nu zouden toegeven dat de drie heldinnen van Porta zich in hun midden begaven, dan zouden ze voor het eerst zichtbaar worden voor de wereld. En het onbekende, dat vreesden de dorpelingen. Het onbekende zou alleen maar gevaar opleveren...

Naast hun angst voor het onbekende hielden veel Sutarebilianen tevens vast aan het oude geloof dat vrouwen niet hoorden te vechten. Vrouwen hoorden thuis voor de kinderen en het huishouden te zorgen en als ze al moesten werken, dan behoorden zij vrouwenwerk verrichten. Het werk in een naaiatelier, waar Dana jarenlang had gewerkt, werd bijvoorbeeld wel goedgekeurd. Zwaarden waren alleen geschikt voor mannenhanden en daarom namen velen Dana's ambities om vechtlessen te geven ook niet serieus.

De jongelingen die wel naar haar vechtlessen waren gekomen, stonden hier ook vol overtuiging. Ze waren stiekem gekomen zonder dat hun ouders het gemerkt hadden of ze hadden hun ouders met pijn en moeite weten over te halen. Ze was er heimelijk trots op dat toch een aantal Sutarebilianen haar het voordeel van de twijfel hadden gegeven en geïnteresseerd waren in wat ze had te zeggen.

Dana's klas bestond uit jeugdige Sutarebilianen van verschillende leeftijden. Er waren twee jongens en meisjes van tien jaar, drie jongens van twaalf, vier jongens en meisjes van zestien en vijf jongens en meisjes van negentien. De jongsten van Dana's leerlingen vochten voor hun plezier en waren soms iets te losbandig, maar dan wees Dana hen erop dat hun vechtlessen te serieus waren om lol te trappen. Ze luisterden allemaal naar haar. De oudere leerlingen van haar klas waren echter zeer serieus bezig met de les en Dana had al snel begrepen dat zij een drijfveer hadden om de vechtkunst te leren.

Dana had Zafya, een meisje van 76 seizoenen dat ze graag mocht, eens gevraagd waarom zij zo gedreven was om Dana's lessen te volgen. Zafya met haar volle, donkerbruine haren had haar verteld dat een leger van koning Lembo vier seizoenen geleden door Sutarebil getrokken was. Dana had een vlug rekensommetje gemaakt en hierna schuld bewust op haar onderlip gebeten: dat moest vlak na het vertrek van de drieling uit Sutarebil gebeurd zijn. De gewelddadige Orcs hadden de huizen geplunderd en schuren vol met opgeslagen voedsel in brand gestoken. De dorpelingen waren geïntimideerd zonder dat iemand zich had kunnen of had durven verzetten.

Dit gevoel van machteloosheid had Zafya nog weken na het vertrek van de Orcs zoveel angst aangejaagd dat ze zich zelf ook wat vechtbewegingen in haar eigen tuin had aangeleerd, voordat Dana was teruggekeerd en kenbaar had gemaakt dat zij officiële lessen in de strijdkunst wilde geven. Dat Zafya hier nu officieel les in kon krijgen, had ze niet langs zich heen laten gaan. Gelukkig waren haar ouders een van de weinige families die hun dochter meteen goedkeuring hadden gegeven, omdat zij niet in de kwaadsprekende tongen geloofden en nog steeds respect hadden voor de familie Liwel. Amelia's toverdrankjes hadden Zafya's vader met zijn zwakke hart meermaals uit de handen van de dood gehouden en voor dat waren de Axiols hen

dankbaar.

Dana rolde met haar schouders om haar spieren los te maken en deed een paar vechtbewegingen voor met haar zwaard, dat ze in Aquameria gekocht had met de naam Altax. Ze legde hierna haar leerlingen stap voor stap nog eens uit hoe de beweging uitgevoerd moest worden. De jongeren oefenden met houten zwaarden, aangezien dit veiliger was en aangezien Dana niet genoeg echte zwaarden had voor haar leerlingen. Voor zover ze wist, had niemand in het dorp - met uitzondering van zij zelf en haar twee zussen - een echt zwaard. Sutarebil produceerde immers gewassen en bracht geen soldaten voort. De wachters hadden waarschijnlijk wapens, maar van de dorpelingen kon Dana niemand aanwijzen.

Dana streelde liefdevol over haar kling. Het zwaard was door een elfenhand gemaakt en werd daardoor gekenmerkt door zijn lichtheid. Het was traditie bij de elfen om je zwaard een naam te geven, omdat de kling dan persoonlijker voor de zwaardvechter werd. Dana's vriendin Maria had Dana's kling Altax genoemd, wat 'oudeste' betekende in het Portaans. Hoewel Dana vele Orcs geslacht had met dit zwaard, had Altax geen enkele kras op zijn rode kling. Hij straalde nog altijd, zoals op de dag dat ze in de Aquameriaanse smederij had meegenomen.

Ze concentreerde zich al snel weer op haar lessen, toen de jongsten ongeduldig met hun voeten trappelden. Ze liet haar leerlingen de vechtbeweging, die ze had voorgedaan nadoen. Ze openden hun lichaam 45 graden, waarbij ze als een man hun linkervoet voor de rechter plaatsten. Wanneer het nodig was, plaatste Dana de voeten van haar leerlingen in de juiste positie, zodat hun gewicht goed verdeeld was. Hierna draaiden haar leerlingen hun heupen naar hun spartpartner toe. Dana had haar klas geleerd dat er acht verschillende aanvalshoeken waren en ze waren nu met de derde hoek bezig: diagonaal naar beneden naar links. Ze liep langs de neervallende oefenzwaarden door en wanneer er iets aan de beweging ontbrak, deed ze het geduldig nog eens voor. De meeste leerlingen namen haar woord als de waarheid aan en verbeterden hun fouten meteen.

Toen ze echter een meisje van haar eigen leeftijd terecht wees, kreeg ze een brutale mond terug. Het meisje had ravenzwarte haren, die gekruld langs haar nek leken te dansen als ze bewoog. Een olijkleurig gezicht keek haar met bijna zwarte ogen agressief aan en Dana zuchtte. Het was Sheila Ridel, de dochter van slager Ridel. Jonge Sheila kneep haar lippen tot spleetjes, alsof ze zich moest weerhouden niet nog meer commentaar te geven op haar lerares. Haar neusvleugels waren opengesperd, waardoor ze eruit zag als een woedende stier die klaar was voor de aanval. Haar kleine, krachtige handen omklemden het gevest van haar oefenzwaard stevig en Dana hoopte die vingers nooit om haar nek te voelen.

'Liwel,' zei Sheila kortaf. Ze had een zware, hese stem, die Dana uit duizenden zou herkennen, 'doe niet alsof je het beter weet dan ik.'

'Ik ben hier volgens mij degene, die les geeft. Maar als je blijft, als je opmerkingen hebt, dan deel ze vooral. Ik ben zeker niet alwetend.'

'Nee, jullie zijn alleen bedreven in achterbakse praktijken, nietwaar heks?'

'Ik zou niet weten waar je naar refereert. De kunst van het zwaardvechten heeft weinig te doen met onze magische krachten. En zelfs in de wereld van de magie ben ik niet alleswetend. Er is nog genoeg te leren.'

'Je hebt in ieder geval al vroeg geleerd hoe je met je gaven moet doden.'

'Hier ga ik nog niet eens op in.'

'Wordt het te heet onder je voeten?'

Een paar leerlingen keken nieuwsgierig op, de confrontatie tussen de twee meiden nauwgezet volgend, en Dana deed een stap terug, aangevend dat het

gesprek over was: 'Ik sta niet toe dat je me in mijn klas zo toespreekt, Ridel. Wat je in je vrije tijd over me zegt, kan me vrij weinig schelen. Hier doe je echter, waarvoor je gekomen bent. Bevalt dit je niet? Dan is daar de deur.'

Ze verwachtte half en half nog een weerwoord, maar de dochter van de slager gnufte slechts en keek haar vals na, terwijl ze verder liep langs de duellerende groepjes. Sheila was altijd gemeen tegen hen geweest, maar nadat Lana haar vader vermoord had, kon ze hun bloed wel drinken. Daarom was Dana ook zo verbaasd geweest, toen Sheila als een van de eerste zich voor haar vechtlessen had aangemeld. Ze verwachtte nog steeds ergens een addertje onder het gras.

Ze begreep immers nog steeds niet waarom Sheila les wilde van iemand, van wie zij meende dat ze de moordenares van haar vader was. Dana vermoedde dat de dochter van de slager iets van plan was en ze besloot haar niet uit het oog te verliezen. Als Chelsaya haar dochter de opdracht had gegeven om te spioneren, dan zou ze hier niks vinden. En als het Sheila's missie was om de lessen te ontregelen en om Dana deze droom af te nemen als wraak voor haar vader, dan zou Dana daar tijdig een stokje voor steken.

Dana stopte na een uur met haar les en ze gaf haar leerlingen als opdracht mee om de bewegingen die ze deze les geleerd hadden te oefenen. Toen iedereen weg was, ruimde Dana de houten oefenzwaarden waarmee ze oefenden op. Haar leerlingen bedankten haar als ze langs liepen en Dana glimlachte breed. Ze was trots op zichzelf. Elke keer als ze een les afgesloten had, bleef ze met een gevoel van voldoening achter en dat stemde haar tevreden. Het voelde goed om haar ervaringen te delen met mensen, die er wat aan hadden.

Plotseling merkte ze dat iemand nog achter haar stond. Dana vertrouwde het niet en draaide zich om. Sheila keek haar met haar sluwe, katachtige ogen aan en trok een dolk uit haar leren knielaarzen. Haar blik werd intenser en bijna begerig. Dana pakte een oefenzwaard op en hield die in de klaar-positie, terwijl ze argwanend vroeg: 'Wat is er aan de hand, Ridel? Wilde je me wat vragen over het huiswerk?'

'Ik zou eens achter je kijken als ik jou was,' zei ze gevaarlijk spinnend en ze omklemde haar dolk steviger. 'Ik kom je redden van een pijnlijke dood.'

'En dan door jou in mijn rug neergestoken worden zeker? Dat je aan mijn lessen deelneemt, betekent niet dat ik je heb leren vertrouwen, Ridel.' Ze verstevigde haar greep om het oefenzwaard.

'Ik hoef je vertrouwen ook niet, Liwel. Ik wil gewoon eens aardig voor je zijn. Draai je nu maar eens om en kijk wat ik bedoel.'

'Val dood.'

'Jij, ja. Als jij je niet snel omdraait.'

Dana gromde in tweestrijd. De dochter van de slager leek wel naar een punt achter Dana te staren, maar was het niet slechts toneel? Zou ze niet die scherpe dolk in haar nek planten, zodra ze haar de rug toekeerde? 'Ik draai me niet om,' zei ze, terwijl ze elk woord benadrukte. 'Niet, totdat jij weer in je huis zit en ik weet dat je me niets kan maken.'

'Draai je toch om, mens! Ik klaag niet als je dadelijk eindigt als een biefstuk, maar aangezien ik de laatste ben die met jou gezien is, zou ik wel eens de woede van de dorpelingen op mijn hals kunnen halen. Jij weet als geen ander, dat dit niet niets is.'

Dana twijfelde nog steeds, maar Sheila had iets dwingend in haar stem dat Dana over de drempel hielp. Als ze haar inderdaad had willen vermoorden, dan had ze het nu wel gedaan. Daarom sprong ze om met het houten zwaard als wapen voor haar uitgestoken, klaar voor welk gevaar ook achter haar stond.

Ze lachte bijna, toen ze zag dat het slechts Prudentus, haar zwarte draak, was. Hij likte trots zijn klauwen schoon, waar Dana nog wat stukken vlees aan kon zien hangen. Hij was vast en zeker net terug van een succesvolle jacht en wilde dit succes met haar delen. Zij was immers zijn Drakentemster, zijn Uitverkorene, en ze deelden praktisch alles.

Hoewel... alles... De laatste weken waren zo druk voor haar geweest dat ze nauwelijks tijd had gehad om haar trouwste vriend op te zoeken. Hij was weer enorm gegroeid sinds de laatste keer dat ze hem gezien had, merkte ze. Ze schaamde zich ervoor dat ze de precieze dag niet meer kon herinneren dat ze hem voor het laatst gezien had. Was het een week geleden of eerder een maand? Ze had hem te lang aan zijn lot overgelaten. Ze negeerde haar groeiende schuldgevoel, want er waren andere zorgen die haar aandacht vergden.

Sheila mocht absoluut niet weten dat deze draak van haar was, omdat ze daar samen met haar zussen bewust voor hadden gekozen na hun queeste. Ze hadden de reactie van hun dorpsbewoners gevreesd. Dadelijk zouden ze de draken nog willen opjagen uit angst dat de draken kwaad zouden doen. Om dit te voorkomen hadden ze de draken in het Drakenbos achtergelaten en gingen om de zo veel tijd bij hun vrienden langs. Eerst gingen ze elke dag, maar naarmate hun dromen hun tijd opeisten, gingen ze steeds minder bij hen op bezoek. Opnieuw voelde ze een vlaag van schuld, maar ze verbeet het: Sheila mocht geen argwaan krijgen. Als Sheila iets wist namelijk, wist binnen de kortste keren het hele dorp het. Ze zocht al naar een reden om de drieling te vernietigen als wraak voor haar vaders dood. Waarom dan niet Dana aanpakken door Prudentus aan te vallen?

Daarom pakte Dana met een bezwaard hart Altax werktuiglijk op en zwaaide er dreigend mee naar Prudentus.

'Daan, wat doe je nou?' vroeg Prudentus via zijn gedachten, de manier waarop ze altijd met elkaar communiceerden. Hij liet het schoonmaken van zijn klauwen varen en keek haar beledigd aan.

'Sheila mag niet weten dat je van mij bent. Waarom denk je anders dat je in het bos moet overnachten?'

'Door gebrek aan slaapruimte bij jullie thuis?'

'Ha ha, heel leuk. Ga nu maar! Ik kom vanavond nog langs.'

'Nou, ik had toch echt verwacht dat je blij zou zijn om me te zien. Je bent in geen dagen bij me geweest. Ben je me vergeten, mijn Uitverkorene?'

'Nee, natuurlijk niet. Ik had het gewoon druk.'

'Ik zie het,' snoof Prudentus en hij steeg op. Dana voelde zijn teleurstelling als een mes door haar bewustzijn heen snijden en ze bleef terneergeslagen staan, terwijl ze hem bedroefd na keek. Ze had haar beste vriend teleurgesteld. En waarom? Ze kon ineens geen legitieme reden meer bedenken. Ze hadden zo veel samen meegemaakt, maar ze behandelde hem als minder dan een hond.

Ineens duwde Sheila haar ruw tegen de grond. Kwaad ging ze op Dana zitten en duwde de dolk tegen haar keel. *'Waarom deed je dat, Liwel?'* snauwde ze.

Dana gromde en probeerde Sheila van zich af te krijgen. Sheila mocht dan wel even groot zijn als haar, ze was een stuk zwaarder omdat ze een gespierdere bouw had. Toen haar wegduwen daarom niet lukte, kaatste ze boos terug: *'Wat ik heb gedaan? Als ik er niet was geweest, waren we nu allebei geroosterd geweest, zoals jij net al zo mooi aan gaf! Mocht je het nog niet gezien hebben, dat was een draak! Hij had ons voor zijn volgende maaltijd verorberd!'*

'Ik kan heel goed voor mezelf zorgen, Liwel! Daar heb ik niemand voor nodig. En al helemaal geen Liwel!'

‘Vast. Wat zou jij dan gedaan hebben met die draak, als ik er niet geweest was?’

‘Hem vangen en temmen, uiteraard! In tegenstelling tot mijn naïeve dorpsgenoten weet ik dat draken bestaan.’

‘Nou, bravo! Een ware kenner!’ beet Dana haar sarcastisch toe. ‘Wat je wellicht vergeten bent, is dat een draak zich alleen maar laat temmen door de Uitverkorene, oen! Je kunt hem niet zo maar vangen en trainen, alsof je een wilde hond van de straat hebt opgepikt.’

‘Wat is een “Uitverkorene” nou weer?’

‘Elke draak laat zich slechts temmen door één persoon: de Uitverkorene. Een draak voelt het aan als zijn Uitverkorene in de buurt is. Het kan echter ook zo zijn dat hij deze persoon nooit vindt.’

‘En als wel? Hoe ziet hij dat dan?’

‘Zoals ik al zei: een draak ziet het niet, hij voelt het.’

‘Is dat zo?’ fronste Sheila argwanend. ‘En hoe komt het dat jij, een simpele boerenmeid, zoveel van draken af weet?’

‘Ik lees. Ik raad je aan dat ook eens te doen. Vooral boeken over de vechtkunst.’

‘Vecht ik niet goed soms? Ben ik te min om aan de vechlessen van de grote Dana Liwel deel te mogen nemen?’ schoot Sheila uit haar slof en ze drukte de dolk nog wat steviger tegen Dana’s nek. ‘Zo ver ik kan zien, ben jij degene die momenteel zonder wapen op de grond ligt.’

‘Dit klopt zondermeer,’ zei Dana en ze bevroor Sheila, ‘maar *jij* wist niet dat je nooit een heks moet bedreigen.’

Dana trok de dolk uit Sheila’s bevroren handen en ontdooide haar weer. Met een grimas legde Dana nu de dolk tegen Sheila’s onderbuik en zei triomfantelijk: ‘Jij vergat dat een heks nooit ontwapend is, zo lang zij haar gaven heeft. Nu zijn de rollen mooi omgedraaid. En nu sta je op!’

Sheila knarsetandde van woede en gêne, maar stond toch op. Ze wreef haar jurk glad en streek haar krullende haren uit haar gezicht. Dana kwam overeind en veegde het zand van haar jurk. Daarna stopte ze Sheila’s dolk in haar laars en zei, toen ze de jonge Ridel kwaad zag kijken: ‘Zo weet ik in ieder geval dat er geen verder kwaad mee gedaan wordt.’

‘Je meent je heel wat, hè Liwel?’ vroeg Sheila spottend. ‘Wacht maar af! Ik krijg jou en je zussen nog wel! Mijn wraak zal zoet zijn.’

‘Wie neem je daarvoor mee? Je pappie?’

‘Houd je mond over hem of het zal je berouwen!’

‘Ik sidder, Ridel,’ zei Dana geërgerd.’

Sheila grijnsde vals: ‘Weet dat jullie niet onverslaanbaar zijn, Liwel. Ook niet nu jullie koning Lembo verslagen hebben’

Dana’s mond viel open van ontzetting en Sheila grijnsde kwaadaardig, omdat ze Dana op haar nummer had gezet. Hoe wist Sheila dat zij de tiran hadden verslagen in de strijd om Porta? Ze hadden niemand verteld over de gebeurtenissen tijdens hun queeste. Niemand in Sutarebil zou daarom ervan op de hoogte mogen zijn dat ze naar Darkor gereisd waren, de gevangenen geplunderd hadden en in Porta hadden mee gevochten. Niemand zou mogen weten dat zij Lembo gedood hadden.

Ze hadden hun hele avontuur alleen aan hun stiefvader Dalagh en aan hun moeder verteld. Hoe kon juist Sheila Ridel van alle dorpingen hun geheim weten? Hadden zij en haar moeder hen afgeluisterd bij hun terugkeer? Of was er iets duisterders aan de hand hier? De slager had immers als klokkenluider een groot netwerk van contacten om zich heen opgebouwd. Waren deze contacten nu overgegaan op de weduwe en haar dochter? Stonden zij nu in direct contact met

bijvoorbeeld de bastaardzoon van Lembo, van wie de Liwels na de strijd niks meer vernomen hadden?

Een naar gevoel bekreep Dana. Ze waren te lang gefocust geweest op het realiseren van hun dromen. Ze hadden te lang niet meer aan prins Arko gedacht en de dreiging die hij nog steeds voor hen vormde. Dana dacht terug aan dat beangstigende moment in de grotten dat ze dacht dat ze te laat zou komen en Arko Lana een kopje kleiner zou maken. Het had maar zo weinig gescheeld of hij had Lana omgebracht zonder al te veel moeite. Hij was gevaarlijk en nu zonder zijn vader wellicht nog gevaarlijker. Het werd tijd dat ze dit probleem aan haar zussen ging voorleggen, voordat hun onwetendheid zou leiden tot een nieuw drama.

‘Hoe..?’ wist Dana uit te brengen. ‘Waar heb je het over?’

‘Lieg niet tegen me. Moeder en ik weten dat jullie Lembo aan zijn einde hebben gebracht. Het was Ivana die de doodsteek gaf, nietwaar?’

Het had geen zin om te blijven ontkennen, als Sheila zo overduidelijk op de hoogte was van alles. ‘Maar hoe..?’

‘Dat had je niet verwacht, hè, dat we op de hoogte zijn van jullie zogenaamde heldendaden in het zuiden?’ vroeg Sheila honend. ‘Stelletje naïevelingen!’

‘Hoe kunnen jullie het weten, wanneer we niemand iets gezegd hebben?’

‘Geheimen blijven niet altijd verborgen en hebben de neiging om snel te reizen,’ zei Sheila mysterieus en ze wilde wegrennen. Ze bedacht zich echter en voegde er honend aan toe: ‘We hebben oren en ogen overal, Liwel. Vergeet dit nooit.’

Dana’s hart sloeg een slag over, toen Sheila eigenlijk bevestigde wat Dana al vreesde: het netwerk van de Ridels was nog steeds in leven. Ze twijfelde geen moment en pakte Sheila ruw bij een arm, toen ze haar had ingehaald en zei gebiedend: ‘Ik wil een antwoord, Ridel! Wie heeft jullie het nieuws gebracht!’ Ze schudde Sheila hardhandig door elkaar.

Sheila lachte honend. ‘Als je dat toch eens wist.’

‘Ik zweer dat, als je me niet snel duidelijkheid geeft, ik je zo dusdanig vervloek dat je een week niet kunt zitten!’

‘Dan beloof ik jou, Liwel, dat als je niet heel snel die klauwen van me aftrekt, ik degene ben die jou vervloekt!’

‘Jij wilt mij vervloeken? Met welke krachten dan?’ vroeg Dana cynisch en ze keek Sheila met een opgetrokken wenkbrauw aan, alvorens ze in de lach schoot. ‘Zo ver ik weet, leeft er niet nog een heks bij ons in het dorp.’

Sheila maakte van Dana’s ingehouden plezier gebruik en duwde haar verbolgen van zich af. Ze keek even alsof ze Dana een klap wilde geven, spuugde toen met een verachtelijke blik op Dana op de grond en rende weer verder, terwijl ze woest in zichzelf mompelde.

‘Vervloeken? Ik zie het!’ zei Dana lachend bij zichzelf. Wat was Sheila toch een rare meid! Zelfs een kind zou geweten hebben dat je magische vaardigheden moest bezitten om een vloek te kunnen uitspreken. En Dana kon niet geloven dat Sheila Ridel, de dochter van de slager, ook maar iets van magische vaardigheden tot haar beschikking had. Dan zouden ze het immers al lang gemerkt hebben...

Een kwartuur later liep Dana het huis in, waar ze met haar zussen al vanaf kinds af aan woonde. De voormalige boerderij lag net iets buiten Sutarebil vlak bij een andere uitloper van de Libera. Het was een kleien huis met vier slaapkamers, een

keuken, een eetkamer en woonkamer. Het dak was van riet, wat de drieling eerst zorgen had gebaard, aangezien Lana de gave van het vuur had. Toen zij haar gave nog niet onder controle had, was iedereen bang voor een brand, maar gelukkig waren er nooit branden ontstaan. In de achtertuin stond een grote houten schuur, die door de drie zussen gebruikt werd om toverdrankjes te brouwen.

Dana plofte aan de keukentafel neer en schonk zich een glas melk in. Ze wist dat haar moeder nog aan het werk was in het naaiatelier van haar nieuwe man Dalagh. Dana had hier voorheen ook gewerkt, zodat ze genoeg geld hadden om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Lana en Ivana hadden echter niet willen werken en waren in de tussentijd meestal op jacht gegaan in het Drakenbos om hun steentje bij te dragen. Toen Dana echter erachter was gekomen dat hun moeder clandestien een relatie had met Dalagh, had Dana per direct ontslag genomen. Eerst had Dana het niet kunnen accepteren dat haar moeder een affaire had met haar baas, terwijl ze niet zeker wist of haar echte man ooit nog terug zou komen uit de gevangenschappen van Darkor. Dana had toen nog de hoop gekoesterd dat hun vader thuis zou komen, maar al gauw kwam ze er zelf achter dat dit niet het geval zou zijn. Haar echte vader was gevangen genomen en in de gevangenschappen van koning Lembo gestorven.

Dana zuchtte bedroefd. De dood van haar vader deed haar nog steeds verdriet. Ze hadden hem willen bevrijden en terugbrengen. Dat was de reden waarom de drieling eigenlijk op reis was gegaan. Ze hadden maanden geoefend met hun gaven en zwaarden en toen ze sterk genoeg waren, waren ze stilletjes vertrokken. Hun vertrek uit Sutarebil was echter niet zo stilletjes verlopen als ze gewenst hadden. De eerste dag van hun reis kwamen ze er al achter dat het kleinste van de vijf legers van de koning hen achtervolgde, wat er uiteindelijk in geresulteerd had dat Dana en Ivana na een gevecht met de Orcs gevangen werden genomen. Lana had wel uit de klauwen van de vijand weten te blijven door van de Aquawatervallen te springen: een val die een normaal mens zou hebben gedood. Lana had het echter op miraculeuze wijze overleefd.

Na de scheiding met haar zussen, had Lana haar draak Igarus ontmoet in het Drakenbos, die haar had gezworen om haar te helpen haar zussen te vinden. Spoedig daarna hadden de twee Kennon Bikior en diens draak Shira ontmoet, die naderhand op zoek bleek te zijn geweest naar de drie Liwel zussen. Kennon vroeg Lana dientengevolge om mee te vechten in de strijd om Porta, als hij haar hielp om Dana en Ivana te bevrijden uit de klauwen van Lembo. En zo was het geschied.

Ze hadden Dana en Ivana van de dood gered, waren gereisd naar de staatsgevangenschappen en hadden daarna deelgenomen aan de oorlog van Porta. Dana glimlachte, toen ze zich herinnerde hoe blij ze was geweest, toen de jarenlange strijd in het voordeel van de Portanen was besloten. Ze hadden wraak genomen voor hun vader en al Lembo's slachtoffers. Ze hadden Porta bevrijd van een jarenlange oorlog. Ze hadden het Oostelijke Rijk gered van doom.

Dana zuchtte verlangend en ze legde haar kin op haar ineengevlochten vingers. Het leek haast een eeuw geleden dat ze terug in Sutarebil waren gekomen. Toen was ze blij geweest dat ze weer veilig thuis was en dat ze haar moeder had kunnen laten weten wat ze voor een avonturen beleefd hadden. Nu verlangde ze echter iedere dag meer naar de vrienden die ze op haar reis gemaakt had en helaas had moeten achterlaten in de havenstad. Sutarebil leek na hun queeste klein en te benauwend.

Dana verlangde bovenal naar haar partner Adon. Hij was Kennons oudste broer, die ze hadden bevrijd uit de gevangenschappen van Lembo. Hoewel Dana de oudste

Bikior eerst niet had kunnen luchten of zien, was ze toch voor de Portaanse soldaat gevallen. Zoals Lana destijds had gezegd: 'Liefde ligt dichtbij de haat.' Haar vriend achterlaten in Porta was het ergste wat Dana ooit in haar korte leven had moeten doen. Het gevoel alsof ze een deel van haar hart verloren had, was nooit weggegaan. Adon had echter niet met haar mee kunnen reizen naar Sutarebil, omdat hij wilde helpen om de stad die hij in zijn jaren van gevangenschap al had moeten missen weer op te bouwen.

Uiteraard had Dana wel regelmatig contact gehouden met Adon middels hele epistels over en weer. Nu het gevaar van Lembo geweken was, durfden steeds meer koeriers zich weer op weg te begeven. Hierdoor konden Dana en Adon elkaar regelmatig schrijven en Dana prees de goden voor deze mogelijkheid. Zonder enig contact tussen hen was ze waarschijnlijk al lang naar Porta teruggevlogen om haar vriend op te zoeken. Toch was het briefcontact anders en lang niet zo veel voldoening schenkend als fysiek contact. Dana kon daarom niet wachten tot het moment daar was dat ze hem weer mocht vasthouden, dat ze zijn stem weer mocht horen, dat ze hem weer kon zien.

'Ik ben pas 77 seizoenen oud,' mompelde Dana bij zichzelf. 'Ik wil me niet al ergens vestigen. Ik wil reizen en dingen van de wereld zien. heb het er steeds maar over om mijn droom waar te maken, maar ben ik hier wel mee bezig? Is mijn droom niet iets heel anders? Iemand anders wellicht?'

'Tegen wie praat jij?' klonk opeens een spottende stem in de deuropening.

Dana draaide zich om en zag dat jaar jongste zusje Lana fronsend naar haar toe liep. Vroeger waren zij als water en vuur geweest en daardoor waren heftige ruzies niet vreemd tussen hen twee, maar na een paar goede gesprekken en na hun reis waren ze naar elkaar toegegroeid en kon er niets meer tussen hen in komen.

'Ik had het tegen mezelf. Ik mis het reizen,' antwoordde Dana en ze besloot alvast het eten te maken, zodat ze meteen konden eten zodra moeder en Dalagh thuis kwamen. Tobben over dingen die er niet waren, was ook niet nuttig. Lana kwam naast haar staan en begon haar te helpen met groentes te snijden.

'Ik mis het ook,' moest Lana toegeven, 'maar ik ben ook wel blij dat we weer op een vaste plaats zijn en niet telkens hoeven te vluchten voor naderend gevaar.'

'Nee, dat was de keerzijde van onze queeste. Ik doel ook meer op nieuwe plekken ontdekken. De heerlijke vluchten op de ruggen van onze draken. De vrijheid van het reizen.'

'Bekijk het van de positieve kant: nu hebben we tenminste tijd om onze dromen waar te maken.'

'Ja, dat zal wel.' *Als dit werkelijk mijn droom is*, voegde ze daar in gedachten aan toe. Ze zag een haarscherp beeld voor zich van een verleidelijk grijnzende Adon in een net pak, die voor haar knielde. 'Over dromen waarmaken gesproken: Hoe gaat het eigenlijk met je boek?'

Lana had op de bruiloft van hun moeder met Dalagh beloofd dat ze een boek wilde schrijven over hun queeste. Het bleek al eerder dat Dana's jongste zusje een rijke fantasie had, maar eerst had ze niet de moed gehad om de pen op te pakken, aangezien ook dit beroep niet voor vrouwen weggelegd was. Na alles wat ze hadden meegemaakt, was Lana echter van mening veranderd. Ze wilde mensen vertellen wat zij, drie boerenmeiden uit Sutarebil, hadden gerealiseerd. Ze wilde mensen, en bovenal vrouwen, laten zien dat ze taboes mochten doorbreken. En met Lana's intrigerende wijze van vertellen, zou ze die doelstellingen zeker waar maken.

'Het schiet aardig op,' antwoordde Lana. 'Ik ben nu bij het stuk waar ik Kennon leerde kennen.'

‘Dan ben je al redelijk ver, hè?’

‘Ja, redelijk. Heb jij Ivana gezien vandaag?’

‘Nee,’ zei Dana en ze haalde haar schouders op. ‘Ze zal wel weer in haar atelier zijn.’ Dana beseftte nu pas dat ze niet alleen Prudentus verwaarloosd had. Ze had haar zussen, ofschoon ze in hetzelfde huis woonden, de laatste paar weken alleen tijdens het avondeten gezien. En soms zelfs dat niet, als Ivana bijvoorbeeld tijdens een schilderproject de tijd vergeten was. Haar woorden kwamen er echter bitterder uit dan ze het bedoeld had. Daarom voegde ze er vlug minzaam aan toe: ‘Ik wil wel eens binnenkort zien, wat ze daar uitspookt. Als ze net zo’n talent heeft in schilderen als jij in schrijven, dan zou ze schatrijk kunnen worden.’

Toen de drie zussen terug van hun reis thuis aan waren gekomen en ze hadden hun tassen uitgepakt, hadden ze ieder een buidel met geld gevonden. Deze hadden ze blijkbaar van de voormalige stadsvrouw van Porta, vrouwe Masha, gekregen als dank voor hun heldendaden in de havenstad. Het was een aardig bedrag en Ivana had daarvoor een kleine ruimte gekocht dat ze gebruikte als schilderatelier.

‘Ja, dat zal wel,’ zuchtte Lana. ‘Ik hoop alleen maar dat ze snel thuis is. Ik ben er nog steeds niet aan gewend dat jullie niet meer constant bij me zijn op een doordeweekse dag. Het is wel eens wat anders om dingen alleen te doen, maar ik mis ons samenzijn ook.’

Dana knipoogde en zag dat Lana hun avonturen net zo erg miste als zij zelf ook. Onbedoeld had Lana precies verwoord hoe zij zich ook voelde. Over haar eigen gevoelens hield ze echter haar mond, want ze wilde ook niet klagen en ondankbaar overkomen voor de kansen die ze hadden gekregen. Daarom reageerde ze haar eigen verdriet maar af op een stuk rundvlees dat zich niet fatsoenlijk in reepjes liet snijden.

2. GEPAKT

Ivana fronste en bekeek haar schilderij aandachtig. Het zag er redelijk goed uit, vond ze, maar hij moest wel nog afgewerkt worden. De kleuren liepen vloeiend in elkaar over, maar er miste nog iets. De stad op haar doek leek nog niet echt op de stad Porta, zoals zij zich die kon herinneren. Het gevoel van onder de indruk zijn, verbijsterd door de schoonheid van de stad miste nog. Het gevoel van warmte, die de stad nog altijd bij haar opriep als ze eraan terugdacht, ook al troffen ze Porta voor het eerst aan middenin een jarenlang beleg. Maar bovenal het gevoel van thuis komen; dat moest nog in het doek verwerkt worden.

Bovendien moest ze een van de belangrijkste personen, die Porta deden aanvoelen als haar nieuwe thuis, nog schilderen: Danion Bikior, haar steun en toeverlaat, haar beste vriend en haar relatiepartner. Bijna vanaf dag een was Ivana voor deze jongen gevallen. Ze was wel al vaker verliefd geweest, maar haar gevoel voor Danion was anders. Het was intiemer, sterker en bovenal beantwoord.

Nog voor ze Aquameria bereikt hadden, had Danion haar gevraagd om zijn vriendin te zijn en ze had meteen toegegeven. Ze miste hem ontzettend en ze vreesde het moment dat ze hem in haar schilderij moest aanbrengen. Ze was bang dat ze hem niet meer fatsoenlijk zou herinneren door hun tijd apart. Dadelijk zou ze slechts een slap aftreksel op het doek kunnen aanbrengen en dat verdiende Danion niet. Hij moest minstens zo perfect geschilderd worden als hij was. Ze had nog geen enkel idee hoe ze dit op het doek ging overbrengen, maar ze hield wel van een uitdaging. Ze kon dit.

Hoe ze dit wilde bewerkstelligen, was echter een zorg voor de volgende dag. Het was immers al na zonsondergang en Ivana was alweer de tijd vergeten. Ze had de hele dag op het doek geleefd en was de alledaagse behoeftigheden, zoals eten en drinken, vergeten. Ze had inmiddels aardig trek hierdoor en hoopte dat thuis een warme maaltijd al op haar zou wachten.

Ze deed haar schort af en pakte haar spullen in. Ze borg ze netjes op en deed haar haren weer los. Het schemerde al buiten, toen Ivana haar atelier uit liep. Ze sloot de boel af en haastte zich naar huis. Dat was het enige nadeel van haar atelier: het lag aan de noordkant van het dorp, terwijl hun huis aan de zuidkant lag. Nu was Sutarebil niet zo groot, maar als het donker werd, leek het wel een eeuwigheid te duren eer je thuis was.

Ivana liep neuriënd door de straten. De godin van de inspiratie Zariel had vandaag door haar heen geraasd en ze had al één schilderij bijna helemaal afgemaakt. Daar had ze Aquameria tot in detail geschilderd: het drakenplateau, de enorme stadsmuur met aan de westkant de kleine haven en de herberg waar ze overnacht hadden. Het was voornamelijk een stillevens, maar er was één persoon op het doek te vinden. Hun vriendin Agnes had op het doek met haar draak Kira boven de stad gezweefd en had de stad geclaimd tot haar rechtmatige eigendom. Zo keek Ivana ook terug op Agnes, die iets meer dan een jaar terug overleden was. Ze zag haar als een machtige prinses, die het verdiend had om te regeren, als ze daartoe maar de kans had gekregen. Haar schilderij gaf uiting aan die wens en ze wist zeker dat Lana het prachtig zou vinden, wanneer zij Ivana's werk zou zien.

Ze merkte dat het schilderen meteen iets therapeutisch had en ze had niet kunnen voorkomen dat ze paar keer flink had gehuild, toen ze Agnes en haar loyale

vriendin Kira had moeten portretteren. Ze had weer haarscherp voor zich gezien hoe Dana en zij zelf Agnes altijd de koele blik hadden gegeven, ondanks dat de jonge prinses dit niet verdiende. Toegegeven, Agnes had roekeloze beslissingen genomen, die hen meermaals in gevaar had gebracht. In het eind betekende dit echter niets. Agnes had zich met haar draak opgeofferd om de drieling te redden. Dat was wat een heldin deed. Agnes had hen alleen getoond dat het menselijk was om fouten te maken. Ivana had de jonge heks nooit meer kunnen zeggen dat haar gedrag haar ontzettend speet. Het enige wat binnen handbereik lag, was Agnes te blijven herinneren op welke manier dan ook.

Ivana schrok uit haar overpeinzingen op, toen ze opeens twee vrouwenstemmen hoorde uit de volgende smalle steeg. Het werd van kwaad tot erger en de vrouwen begonnen boos tegen elkaar te schreeuwen. Eerst wilde Ivana doorlopen - ze had geleerd dat ze haar neus niet in andermans zaken moest steken - maar toen ze Dana's naam hoorde vallen, bleef ze staan en keek ze aarzelend het steegje in waar het geruzie vandaan kwam. Tot haar schrik zag ze dat het Sheila Ridel en haar moeder waren. En als Sheila over Dana sprak, dan kon het niet anders of er moest iets tijdens Dana's lessen voorgevallen zijn.

Even overwoog Ivana om naar huis te rennen om te zien of alles goed was met haar zus, maar ze had tevens een gevoel dat er iets belangrijks ter sprake zou komen in dit gesprek. Iets wat zou verklaren waarom Sheila aan Dana's vechtlezen deelnam. Daarom bleef Ivana om de hoek staan luisteren. Net alsof zij aanvoelden dat er iemand meeluisterde, dempten Sheila en Chelsaya ineens hun stemmen in een venijnig sissen en vervolgden hun discussie op fluisterton. Ivana vloekte binnensmonds en zei een onzichtbaarheidspreuk op. Toen deze voltooid was, sloop ze de steeg in tot ze de vrouwen Ridel duidelijk kon horen.

'Waarom niet?' siste Chelsaya en ze gaf haar dochter een venijnige tik tegen haar hoofd. 'Zij is eveneens schuldig aan je vaders dood. Je had haar gemakkelijk kunnen pakken! Er was geen haan die ernaar gekraaid had. En als iemand jou als verdachte had uitgeroepen, dan hadden we onze Heer daarop afgestuurd. Hij zou diegene een kopje kleiner gemaakt hebben.'

'Ik wilde het niet, goed? We haten de drieling, omdat ze pa vermoord hebben! Waarom zouden wij hen dan vermoorden? Dan zijn we toch net zo slecht als hen?'

Chelsaya sloeg haar dochter nu met een ongekende wreedheid in haar gezicht en zwaaide waarschuwend met haar vinger. 'Zij doodden je vader zonder een reden! Wij hebben wel een reden: wraak! Laat me dus nooit meer horen dat je ons met die heksen vergelijkt!'

'Sorry, moeder,' zei Sheila en ze wreef beduusd met haar hand over haar wang. 'Het leek mij gewoon beter ze langer te laten lijden. Ze alles af te nemen, wat ze als dierbaar beschouwen. De dood is zo definitief.'

Chelsaya tuitte nadenkend haar lippen en knikte toen kort ter instemming. 'Daar heb je een punt, dochter. Geef me echter nooit meer het idee dat je zachtmoedig aan het worden bent, duidelijk? Die feksen zullen het graf vinden uiteindelijk en jij bent het je vader verplicht hieraan bij te dragen.'

Een spiertje in Sheila's kaak trok, maar ze knikte een keer en zei: 'Ja, moeder.'

'Trouwens als je Dana vervloekt had, zou ze niet dood gegaan zijn. Tenminste, als je de juiste vloek uitgesproken had. Ik neem aan dat je inmiddels goed genoeg opgeleid bent om te weten welke vloeken genoeg waren geweest.'

'U heeft gelijk. Een vloek zou Dana Liwel een toontje lager hebben doen zingen. Ik zal het morgen weer proberen. Dana blijft toch iedere les achter om de spullen op te ruimen.'

‘Met welke spreuk ben je van plan haar te pakken?’

De vraag klonk als een test en Sheila zei emotioneel: ‘Een spreuk die zo’n pijn zal doen, dat ze wenst dat ze nooit geboren was. Ik zal pas stoppen als ik bijna alle kracht uit haar lichaam zie verdwijnen, moeder.’

‘Zo mag ik het horen, Sheila.’ Chelsaya streelde haar dochter liefdevol over haar wang. ‘Onthoud goed: wraak zal zoet zijn. Houd je altijd voor ogen waarom je het doet.’

Ivana had genoeg gehoord en ze sloop weg. Meteen begonnen haar gedachten op topsnelheid te werken. Sheila wilde Dana vervloeken? Sinds wanneer woonden er nog twee heksen in Sutarebil? Het was slecht nieuws te horen dat hun dorpsgenoten zwarte magie bezaten. Zeker als die personen in kwestie hun bloed wel konden drinken. Hoe kon het dat ze dit nooit eerder opgemerkt hadden? Ze leefden al zo lang in Sutarebil en nooit hadden de Ridels blijk gegeven van magisch talent.

Ivana besefte al gauw dat ze die magie ook aangeleerd konden hebben, nadat de drie zussen met hun queeste begonnen waren. Maar wie had hen dat willen leren? Er woonden geen magiërs in de buurt. Arxon Liwel had echter contact gehad met de voormalige koning Lembo, maar Lembo was te druk geweest met de drieling om deze twee onbeduidende vrouwen les te geven in de zwarte kunsten. Wie bleef dan over?

Ivana sloeg zich bijna voor haar hoofd. Lembo had een bastaardzoon! Prins Arko leefde nog! Hij had nooit deelgenomen aan de oorlog in Porta. Had hij deze twee vrouwen de zwarte kunsten bijgeleerd? Hij had Lana en Dana al getoond dat hij een zeer machtige vijand was, die niet over het hoofd gezien moest worden. Hij was niet zo belangrijk als Lembo en kon makkelijk door zijn vader hierheen gestuurd zijn om twee vrouwen op te leiden die een vijand met hem gemeen hadden. Het leek haar allemaal ver gezocht, maar ze had vreemdere dingen meegemaakt. Ze nam zich voor om, zodra ze thuis was, eens uit te zoeken waar Arko zich tegenwoordig mee bezig hield.

Doordat Ivana met haar gedachten ergens anders was, liep ze tegen een vuilniszak op en viel met een plof op de grond. Ze bleef roerloos liggen en hoopte dat ze niet gehoord was. Toen Sheila en Chelsaya stopten met praten, hield Ivana zelfs haar adem in.

Chelsaya draaide zich om naar de plek waar zij lag en er speelde een onaangename grijns rondom haar lippen, toen ze zei: ‘Sheila, kind, laat een voorproefje zien van wat je in huis hebt. Blijkbaar wil iemand zien wat we kunnen.’

Ivana voelde dat ze in gevaar was. De twee vrouwen zouden haar niet mogen zien, maar Chelsaya’s kraallogjes bleven wel verdacht lang rusten op de plek waar zij verscholen lag. Ze wist bijna zeker dat Chelsaya door haar onzichtbaarheidsspreuk heen loerde. De hatelijke triomf in Chelsaya’s ogen sprak boekdelen. Ze moest daarom maken dat ze hier weg kwam, voordat deze vrouwen haar zouden bestraffen voor het spelen van luistervink.

Ze wilde zich net omdraaien om weg te glippen, toen ze zichzelf weer kon zien en meteen daarna merkte dat ze zich niet meer kon bewegen. Ze voelde een trap in haar zij en ze viel met haar bewegingloze handen in de lucht op haar rug. Ze leek wel een grotesk standbeeld dat van zijn sokkel was geduwd. Met een ontzette uitdrukking op haar gezicht keek ze vanuit haar ooghoeken naar de triomfantelijke gezichten van moeder en dochter Ridel.

‘Nee, maar! Als je het over de duivel hebt! Als dat niet een van de Liwels is!’ Chelsaya sloeg een arm om haar dochters nek heen.

‘Ons afluisteren, hè dom gansje?’ zei Sheila spottend en ze trapte Ivana nog eens, nu tegen haar arm. Ivana voelde hoe haar onderarm brak onder het geweld en ze wilde gillen van de pijn, maar ze kreeg geen geluid over haar lippen. Haar spieren weigerden nog langer dienst en Ivana had deze verlamningsspreuk al eens meegemaakt, toen ze gevangen waren genomen door de soldaten van koning Lembo en de Schaduw.

‘Dacht je nu werkelijk dat wij je niet zouden zien, als jij jezelf onzichtbaar maakte? We hebben geleerd hier doorheen te zien, schatje,’ zei Chelsaya met een valse grijns. Sheila lachte vals en haar moeder vervolgde tegen haar dochter: ‘Zeg de onzichtbaarheidspreuk maar weer op. Haar zussen hebben niet dezelfde krachten als wij. Zij zullen dit wicht nooit vinden, als we haar hier laten liggen. Leg haar maar in een hoekje van deze steeg en eens kijken of iemand haar vindt, voordat ze van de koude doodgevroren is!’

Een paniek nam bezit van Ivana en ze probeerde zich te verzetten, maar niets lukte. Ze zag dat haar armen en haar gezicht weer onzichtbaar werden. Sheila rolde haar ruw tegen de muur en liep weg. Ivana kon niets zien, alleen de grijze muur waar ze tegenaan lag. Ze kon geen woord uiten om eventueel een tegenspreuk te uiten. Ze kon geen geluid maken, waardoor eventuele voorbijgangers haar zouden kunnen opmerken in haar hachelijke positie. Ivana moest al snel accepteren dat ze zich niet zo snel uit deze situatie zou weten te redden.

Lana zuchtte en sloeg haar benen over elkaar heen. Het was nu al drie uur na zonsondergang en Ivana was nog steeds niets thuis. Dit was niets voor haar. Hoewel ze de tijd kon vergeten als ze aan een doek bezig was, was Ivana nog nooit te laat voor het avondeten gekomen. Ze graptten er vaak zelfs over dat Ivana's hongerige maag haar ingebouwde wekker was om thuis te komen. Haar moeder en Dalagh waren al thuis van het werk gekomen, maar al gauw weer vertrokken om Ivana te zoeken toen Dana en Lana hun ongerustheid verwoordden. Lana had erop gestaan om mee te zoeken, maar moeder had gezegd dat iemand thuis op Ivana moest wachten voor als zij thuis kwam. Dana had besloten bij Lana te blijven.

Ze zaten aan de keukentafel en Lana probeerde via hun gedachten contact te leggen met Ivana. Dit was een van de gaven van de drieling. Ze konden via hun gedachten met elkaar, maar ook met dieren en hun draken communiceren. Lana kreeg wel contact met Ivana, maar haar zus was te overstuurd om iets duidelijk te maken. Ze kwam er meteen achter dat Ivana niet langer in haar atelier was; daar was haar paniek te groot voor. Het enige wat Lana had ontcijferd was dat Ivana ergens onzichtbaar in een steeg lag, maar hoe dit kon en in welke steeg ze lag, had Lana niet uit Ivana's door paniek overmande gedachten kunnen halen. En aangezien Sutarebil uit meerdere steegjes was opgebouwd, had Lana nog niets aan die geringe informatie.

Als haar zus daadwerkelijk onzichtbaar was, dan moesten hun moeder en Dalagh al bij toeval over Ivana heen vallen, voordat zij hun dochter zouden vinden. Of ze moesten elke steeg met de hand aftasten inch voor inch. Ze zouden Ivana nooit op tijd vinden voor de koelte van de nacht Ivana te veel zou worden.

Lana wist dat in deze situatie er maar één was die Ivana zonder al te veel moeite kon vinden en dat was haar draak Audacus. Hij zou zijn Drakentemster al op een mijl afstand kunnen ruiken. Lana kon echter niet met andere draken communiceren

en ze kon ook niet naar het Drakenbos gaan om Audacus daar te zoeken. In Sutarebil mochten jeugdigen namelijk niet zonder volwassenen rond zwerven in het dorp na zonsondergang. En volwassen werd je pas als je honderd seizoenen oud was.

Zodoende zat Lana nu ongerust thuis en ze tikte ongeduldig met haar nagels op tafel. Dana keek er geïrriteerd naar, maar waagde het niet om er wat over te zeggen. Lana probeerde zich niet door haar toenemende angsten te laten leiden. Het was koud buiten, aangezien de winter eraan kwam. Als hun moeder en stiefvader niet snel genoeg waren, zou de koude Ivana te veel kunnen worden. Lana klemde haar armen om zich heen en keek biddend naar de grond. *Iva, houd vol!*

Zo bleef ze zitten, totdat de voordeur open vloog. Lana sprong hoopvol overeind, terwijl Dana haar hoofd met een ruk omdraaide waarbij een luide krak hoorbaar was en zij even pijnlijk fronste. Lana zuchtte teleurgesteld, toen ze slechts haar moeder en stiefvader zag binnen komen. Haar moeder zag wit van ongerustheid en ze stond op het punt om in huilen uit te barsten.

‘Niets?’ vroeg Lana nogal overbodig en ze leunde tegen de tafel aan. Dalagh schudde zijn hoofd bezorgd en loodste zijn vrouw naar een stoel. Dana verborg haar hoofd tussen haar armen en trilde bijna onmerkbaar van ongerustheid.

Lana keek even zwijgzaam naar haar familie en nam toen een besluit: ‘Dit heeft lang genoeg geduurd. Ivana ligt daar ergens en raakt iedere minuut die we verspillen meer onderkoeld! We kunnen Audacus inschakelen. Hij ruikt Ivana al op een mijl afstand.’

‘Maar dadelijk ziet iemand Audacus,’ zei Dalagh en hij fronste zijn voorhoofd. ‘Ik dacht dat jullie dat koste wat kost wilden voorkomen.’

‘Het moet dan maar. Ik blijf hier niet zitten, totdat Ivana weer voor de deur staat of we haar vinden als het al te laat is,’ zei Lana en ze trok haar reismantel om zich heen. ‘Dan weet iedereen maar dat we draken hebben. Dat is een probleem voor later. Nu is het hoofdzaak dat we Ivana op tijd terugvinden.’

Dana volgde al haar voorbeeld, toen hun moeder zei: ‘Nee, nee. Slechts één van jullie mag gaan. En diegene gaat samen met Dalagh.’

‘Nee,’ zei Dana resoluut, ‘wij tweeën moeten gaan, want de draken kennen onze geur. Ze kennen Dalagh niet en dadelijk gebeuren er ongelukken. Dalagh blijft maar thuis.’

‘Dana,’ zei haar moeder waarschuwend, maar Lana kwam ertussen in.

‘Wij *moeten* wel gaan, moeder. Dana heeft gelijk: de draken kennen ons. Ze zullen waarschijnlijk toch al niet heel blij met ons zijn, nadat we ze zo lang alleen hebben gelaten. Als ik iets weet, is dat draken zeer trotse wezens zijn. Het is daarom beter, als we alleen gaan.’

Dana kromp bijna onmerkbaar ineem. Ze had Lana verteld over het fiasco met Prudentus en Lana keek haar medelevend aan. Draken wees je niet zo maar af. Dana’s actie van vanmiddag zou nog een staartje kunnen krijgen. Hopelijk weigerden ze niet hun Temsters te helpen nu ze in nood waren. Lana kon hen het echter niet kwalijk nemen, als ze dit wel deden.

‘Maar jullie zijn nog minderjarig,’ wierp hun moeder nog tegen. ‘Als iemand jullie ziet...’

‘Mam, het gaat om je dochter,’ zei Lana geërgerd en ze moest moeite doen om niet met haar ogen te rollen. ‘Kun je niet voor één keer een uitzondering maken? Ik krijg liever huisarrest na vanavond dan dat we Ivana verliezen.’

Dalagh keek zijn vrouw knikkend aan en ze zei onwillig: ‘Goed dan. Doe jullie mantel om voor het geval dat jullie iemand tegen komen.’

'Als dat zo is, maken we ons gewoon onzichtbaar,' mompelde Lana, toen ze de deur uitrende met Dana vlak op haar hielen.

Ze zadelden twee van de vijf paarden, die Dalagh als huwelijksge Geschenk had gekocht, en draafden weg richting het Drakenbos. Toen ze dit bos bereikt hadden, lieten ze de paarden achter op de vaste open plek en liepen van het grote pad af in de richting van de tra, waar ze hun draken hadden verborgen voor vijandelijke ogen. De laatste keer dat Lana hier was geweest, was op de dag dat ze Igarus hier had achtergelaten. Het was er toen vol gras, struiken en bomen en het rook er fris.

Dit was nu echter anders. De bomen waren allemaal of vertrapt of omgestoten. Het gras was vrijwel geheel verdwenen en de beetjes die er nog lagen waren plat gestampt of zwartgeblakerd en dit gold ook voor de struiken in een omgeving van zo'n halve mijl in omtrek. De open plek zag er nu onguur uit en het stonk er verschrikkelijk. De grond was bezaaid met botjes van dieren en soms hingen de pezen er nog aan. Lana sloot haar ogen en probeerde het beeld uit haar hoofd te krijgen. Hoewel ze wist dat Igarus haar nooit kwaad zou doen, kon ze niet ontkennen dat geweld in de aard scheen te zitten van de draken. Ze hoopte maar dat haar draak het nu niet tegen haar zou keren. Ze had echter alles wat eraan zat te komen verdiend.

Nerveus zocht ze contact met Igarus. Haar oproep bleef even ongehoord, maar toen hoorde ze haar draak in haar hoofd: *'Hé, groentje! Leuk om nog eens wat van jou te horen!'*

Lana hoorde de sarcastische ondertoon in zijn stem en zei spijtig: *'Ja, het is veel te lang geleden dat ik met je gesproken heb. Vele zonnen zijn ondergegaan sinds ik hier voor het laatst ben geweest en dat is volledig mijn schuld. Het is een cliché en ontzettend egoïstisch, maar ik heb het echt druk gehad.'*

'Dat zei Ivana ook tegen Audacus en Dana tegen Prudentus, maar wat hebben wij hier aan? Wat jullie reden ook was, het feit blijft dat jullie ons de rug toegekeerd hebben. Wij voelen ons verlaten en van geen enkele waarde meer. We hebben er zelfs aan gedacht om Sutarebil de rug toe te keren en te vertrekken!'

'Igarus!' zei Lana geschrokken door zijn oprechtheid. *'Dat kun je niet maken! Je bent nog steeds mijn vriend!'* Nu pas zag Lana in wat ze hadden gedaan en hoe serieus de situatie was. Ze moesten hierna echt de tijd nemen om de banden met hun vrienden te herstellen.

'Dat is waar, maar jullie kunnen het ook niet maken om ons zo te laten barsten na alles wat we samen hebben meegemaakt. Ik heb de Bewaakster-van-mijn-hart achtergelaten om met jou mee te gaan en je bedankt me door me te verbergen alsof ik iets schadelijks ben; een nare herinnering die je wilt vergeten nu jij je normale leven weer wilt oppakken. We zijn jullie vrienden, zeg je? Vrienden behandel je niet op deze manier!'

Lana sloeg haar ogen terechtgewezen neer. *'Daar heb jij volledig gelijk in, Igarus. Ik zal in ieder geval vanaf nu meer komen. Dat beloof ik je plechtig op mijn overleden vader. Ik weet dat ik fout zat en daarbij jou heb geschaad. Het spijt me, Igarus. Het spijt me ontzettend.'*

'Ik hoop echt dat jij je fouten hebt ingezien.' Maar Lana hoorde dat Igarus al wat minder verbitterd klonk. *'Ik pik zo'n lange periode van afwezigheid niet nogmaals, groentje. Dat is mijn belofte aan jou.'*

'Ik heb mijn lesje geleerd. Ik weet dat mijn woorden slechts woorden zijn, maar ik zal het je laten zien met daden. Ik zal je vertrouwen terugwinnen. Je bent mijn beste en dierbaarste vriend, Igarus. Niks is belangrijker dan mijn band met jou herstellen.'

'Al goed, al goed. Je hoeft ook niet meteen mijn kont in te kruipen, groentje.' Toch

hoorde Lana dat Igarus al veel minder kregelig klonk en ze zuchtte opgelucht. Ze wreef haar koude handen warm en zei: *'Wil je nu dan alsjeblieft hier komen? Waar zit je eigenlijk?'*

'Ik ben aan het jagen.'

Lana keek walgend naar de dierenlijkjes om haar heen en vroeg: *'Heb je nog niet genoeg eten gehad?'*

'Nee, draken eten veel om op kracht te blijven. Afijn, is het nu nodig dat ik kom of kan ik eerst mijn jacht afmaken?'

'Nee, het is eerlijk gezegd dringend. Er is iets mis met Ivana. Ze is na het schilderen niet meer thuis gekomen. We hebben haar gezocht en via onze gedachten contact met haar gezocht, maar ze is in paniek en we zijn niet te weten gekomen waar ze zich precies bevindt. Neem dus ook Audacus mee, als je komt. Hij is immers de enige die Ivana kan vinden. We hebben dringend zijn hulp nodig.'

'Goed, ik ben onderweg. Ben je op onze slaappleaks?'

'Noem je dit een slaappleaks? Het ziet eruit als een kerkhof, waarvan de graven ontbreken.'

'Heel leuk, groentje. Ik merk dus dat je onze slaapplek nog hebt weten te vinden?'

Het sarcasme was weer terug en Lana wist dat als Igarus nu al hier was geweest, ze haar tong naar hem had uitgestoken. Nu gromde ze slechts. Ze hoorde Igarus' lach in haar hoofd alvorens hij vroeg: *'Kun je een beetje tussen de bomen staan, want ik heb niet zo veel ruimte om te landen. Ik ben er bijna.'*

Lana trok Dana snel aan haar arm tussen de bomen in en zag in het maanlicht dat tussen de bomen doorscheen dat haar zus verdrietig naar de grond keek. *'Daan, wat is er?'* vroeg Lana en ze probeerde Dana's blik te vangen. Zij draaide zich echter om en liep een paar passen terug het bos in. Met haar rug naar Lana toegekeerd, zei ze verbitterd: *'Ik ben een egoïst.'*

'Hoe kom je daar zo bij?' vroeg Lana van haar stuk gebracht. Lana kende haar zus - net als Ivana - als geen ander en ze wist dat Dana alles behalve egoïstisch was. Dana zou eerder haar eigen leven geven opdat anderen gered werden, voordat ze aan zichzelf zou denken.

Al snel begreep Lana dat Dana het had over Prudentus en inderdaad antwoordde Dana: *'Ik heb Prudentus laten vallen, mijn beste vriend op deze wereld. En waarom? Omdat ik alleen dacht aan mijn droom om lerares te worden.'*

'Dat deden Ivana en ik toch ook? En vanuit ons verleden gezien is dit ook wel logisch. We hebben veel van onze reis geleerd, maar ook veel moeten inleveren. We mogen ook wel eens doen wat we willen, nu het nog kan. Ik zeg niet dat het goed is dat we de draken links hebben laten liggen, maar zij kunnen het ons niet kwalijk nemen dat we onze dromen waar wilden maken en ons normale leven weer wilden oppakken.'

'Ik wil het zo graag uitleggen aan Prudentus, maar hij weigert om hier te komen. Hij is nog steeds boos om dat voorval met Sheila. Het voelde voor hem als bevestiging dat ik anderen boven hem verkies, terwijl ik het vooral deed om hem te beschermen tegen de Ridels.'

Lana beet op haar onderlip. Dit had ze dus verwacht. Prudentus was een stuk koppiger dan zijn broers. Hij was een stuk jonger en kon ontzettend dwars zijn, wanneer hem iets in het verkeerde keelgat was geschoten. *'Geef hem een rechtstreek bevel,'* opperde Lana voorzichtig. *'Dat mag hij niet negeren. En als we op weg zijn, praat je eens goed met hem. Hij kan je niet blijven buitensluiten. Je bent nog steeds zijn Drakentemster wat je ook gezegd of gedaan hebt.'*

Dana knikte en Lana zag aan haar boze frons dat Prudentus een barrière rondom

zijn gedachten had opgesteld, zodat Dana hem niet kon bereiken en ze met alle geestelijke kracht die ze bezat die barrière moest doorbreken om hem überhaupt te kunnen spreken.

Lana's aandacht werd afgeleid, toen een enorme schaduw over haar hoofd heen trok. Igarus cirkelde een paar keer rond en landde toen met een donderend geraas, waarbij hij nog eens twee bommen als bloemetjes vertrapte. Lana was verbijsterd, toen ze zag dat er een veel grotere draak landde dan ze verwacht had. Het duurde even, voordat Lana door had dat het wel degelijk Igarus was. Dit zag ze niet aan zijn gestalte, maar aan het drakenzadel dat ze in Porta gekregen hadden.

'Igarus?' vroeg Lana voor de zekerheid en ze liep op haar draak af. Igarus keek haar met zijn ogen zo groot als een karrenwiel aan en knipoogde ter bevestiging dat hij het was. Vervolgens zakte hij behulpzaam door zijn poten. Hij grinnikte loom bij het zien van Lana's ontzetting.

'Je bent zo... zo groot!' zei Lana ontzet en ze klom moeizaam op zijn rug. Ze moest weer wennen aan zijn nieuwe hoogte.

'Dat krijg je nu,' zei hij trots. *'Na het eerste levensjaar, heeft een draak zijn groeiperiode. Ik jaag je toch hopelijk geen angst aan met mijn imponerende gestalte, hè?'*

'Nou, een beetje wel.'

Igarus grinnikte zo hard dat het net een kleine aardbeving leek en Lana moest zich snel aan zijn stekels vastgrijpen om niet weer van zijn rug af te glijden. Dana echter had nergens houvast en eindigde door de trillingen in de grond in een bramenstruik. Een grijns kon Lana niet verbergen, toen ze haar zus zag liggen en ze klopte Igarus tevreden op zijn hals.

'Net als vroeger, nietwaar maatje?' zei Lana. *'Nu ik weer op je rug zit, verlang ik ineens hevig naar onze reizen door het luchtruim.'*

'Dat klopt. Ik zou heel graag nog eens een lange tocht willen maken.'

'Dat moeten we zeker snel doen. Sowieso vermoed ik dat we binnenkort een langere reis op de planning hebben staan. Ik heb namelijk binnenkort mijn boek af en dan moet ik waarschijnlijk in een stad een drukkerij zoeken. Ik vermoed dat Amycus mijn eerste optie zal zijn.'

'En uiteraard zal ik je op deze reis vergezellen, zodat ik mijn vleugels nog eens kan strekken. Bovendien help ik graag met lastige drukkerijen mijn tanden te laten zien, zodat ze er geen moment aan twifelen om mijn Temster uit te geven. Schiet wel een beetje op met schrijven, want je moet het me eerst nog voorlezen.'

'Voorlezen? Je bent toch geen klein kind?'

'Nee, maar ik moet toch goedkeuren wat erin staat? Een groot deel van het verhaal zal ook over mij gaan. En aangezien draken niet kunnen lezen, moet jij het voor mij doen. Hoe heb jij eigenlijk leren lezen? Wat ik begrepen heb, is het niet heel gebruikelijk dat mensen uit kleinere dorpen en steden kunnen lezen.'

'Geleerd van mijn moeder,' zei Lana trots. *'Maar genoeg gekletst. Waar blijft Prudentus?'*

'Ik heb geen idee, groentje. Was hij niet boos op Dana? Zo iets zei hij in ieder geval vanavond. Daarna is hij mokkend weggevlogen en heb ik hem niet meer gezien. Voor zover ik weet, is hij weggevlogen om nooit meer terug te komen. Prudentus is een stijfkop. Hij zal niet komen vanavond.'

'Ook niet als Dana een rechtstreeks bevel geeft?'

'Misschien wel, misschien niet. Het zou eigenlijk wel moeten. Bij Prudentus weet je het echter nooit. Mijn broer-met-ander-bloed heeft een sterke geest.'

Igarus was nog niet uitgepraat of een andere reusachtige draak, misschien slechts

tien inch kleiner dan Igarus, vloog in cirkels boven de open plek. Hij gromde dreigend en Igarus steeg op. *'Waarom doe je dat?'* vroeg Lana en ze klemde zich met haar knieholtes op de gebruikelijke manier aan Igarus' vleugels vast, wat nu heel vreemd aanvoelde aangezien zijn vleugels verder uit elkaar leken te zitten door zijn grotere breedte. Lana vervloekte zichzelf. Als ze hem niet zo verwaarloosd had, was vliegen geen probleem geweest. Dan had ze precies geweten hoe ze moest zitten voor een gerieflijke rit.

'Prudentus zei me dat hij niet genoeg plaats om te landen had.'

'Dus Dana heeft hem weten te bereiken?' zuchtte Lana opgelucht. *'Gaat hij mee om ons te helpen?'*

Lana keek naar beneden en zag dat een zwarte gestalte met een enorm kabaal op de grond neerplofte. Zelfs in de invallende nacht kon je Prudentus nog duidelijk zien, aangezien zijn zwarte kleur zo donker was als Onyxgesteente, inclusief de glitters die je vaak in het gesteente en ook in Prudentus' schubben terugzag. Dana's draak bleef nukkig staan, toen hij geland was. Lana begreep dat Prudentus het niet eens was met het directe bevel en zijn ongenoegen op deze manier wilde kenbaar maken, waardoor Dana de grootste moeite had om op te stijgen.

Dana was nog niet opgestapt of Prudentus steeg alweer op, waardoor Lana even haar hart vasthield omdat ze vreesde dat haar zus van hem af zou vallen. Dana greep echter net op tijd de teugels, zweefde even angstvallig boven de grond, maar zwaaide zich toen elegant in het drakenzadel. Toen hij op gelijke hoogte met Igarus was, zo'n 100 voet boven de grond, bleef Prudentus pas stil hangen en Dana greep meteen de kans om goed te zitten en haar benen vast te gespen.

'Je moet echt eens een goed gesprek met hem voeren,' zei Lana wijs, terwijl ze toekeek hoe Dana hijgend haar gespen om haar voet goed vast maakte, *'of het wordt nog eens je dood. Prudentus' koppigheid is gevaarlijk.'* Dana's draak grauwde diep in zijn keel.

'Ik weet het. Ik zal ook mijn uiterste best doen te herstellen wat ik eigenhandig vernietigd heb. Maar eerst Iva zoeken en vinden.'

'Dat vinden zal geen probleem zijn met Audacus in de buurt,' zei Lana met een blik op de Ivana's blauwe draak die zich bij hen gevoegd had en al richting Sutarebil snelde. *'Ik hoop alleen dat we Ivana ook kunnen helpen, nadat we haar gevonden hebben. Ze was niet voor niks in paniek.'*

Doordat Dana zwijgend voor zich uitkeek, zag Lana dat dit nu ook haar voornaamste zorg was. *'Met de draken erbij moet het lukken. Straks zit Iva gewoon weer bij ons, zich op te warmen voor een haardvuur.'* De manier waarop ze het zei, deed Lana beseffen dat ze het meer zei om zichzelf gerust te stellen en Lana twijfelde of Dana echt in haar eigen woorden geloofde.

3. ZWARTE MAGIE

Ivana had het koud en rilde. Ze lag nog steeds in dezelfde, versteende manier, waarin ze was neergegooid door Sheila en Chelsaya. Ze voelde dat haar gebroken onderarm klopte en schrijnde, maar er was niets dat ze ertegen kon doen. Ze keek naar de grijze muur en probeerde zich een tegenspreuk te herinneren die ze woordeloos kon uiten. Haar hoofd scheen echter leeg te zijn. Ze was nog nooit zo machteloos geweest. Toen koning Lembo haar en Dana had ontvoerd, had hij hun gaven lam gelegd, maar zelfs toen had Ivana zich beter weten te verdedigen dan nu. Een paniek stroomde als gif door haar lichaam.

Ze was doodsbang. Bang dat haar familie haar niet tijdig zou kunnen vinden. Bang dat de koude haar te veel zou worden. Bang dat ze op deze manier zou sterven. De angsttranen die over haar wangen liepen, leken ter plekke aan haar huid te vriezen. Ivana's vingers waren inmiddels stijf en gevoelloos geworden. Haar lichaam kon niet stoppen met rillen; de enige beweging die het bereid was te tonen. De koude lucht die naar haar longen stroomde, leek van ijs te zijn waardoor zelfs ademen een kwelling werd. De kille wind streek om de zoveel tijd kalmerend over Ivana's gezicht, maar zij werd er niet kalmer van. Het was alsof de hand van de dood haar lokte naar het hiernamaals. Ze wilde nog niet gaan. Er was nog zo veel dat ze in haar leven wilde bereiken.

Danion... Ze had hem helemaal niet meer kunnen zien of spreken. Als ze vandaag zou sterven, had ze alleen zijn laatste brief - helemaal vaal gelezen en het perkament niet langer gekreukt maar gladgestreken - en de steen die hij haar had gegeven in Darkor toen hij haar vroeg de zijne te worden. De goden konden toch niet zo wreed zijn dat dit het enige was wat ze van hem mocht meenemen naar het hiernamaals? Mocht ze hem niet nog een keer zien? Zijn warme stem horen? Lachen om zijn grappen? Zich veilig voelen in zijn stevige omhelzingen? Was het haar niet toegestaan nog nieuwe herinneringen te maken met de man aan wie ze haar hart had gegeven?

De enige hoop die echter overbleef was dat haar zussen haar op tijd zouden vinden en ze omklemde dit sprankeltje hoop met beide handen stevig. Haar drielingzussen waren inventieve meiden. Zij zouden wel een manier weten te verzinnen, waarmee ze Ivana konden helpen. Samen met hun moeder zouden hun drie slimme koppen bovendien wel een tegenspreuk vinden voor de verlammingsspreuk van de Ridels. De vraag bleef echter: zouden zij haar tijdig vinden?

Weer nam paniek bezit van haar. Ze wilde gillen en schreeuwen, maar het enige geluid dat ze kon uitbrengen was een zacht gegrom. En dit gegrom was niet te horen boven het geschreeuw en de muziek uit dat uit de herberg naast haar kwam. De grond trilde van de vele voeten die op de muziek dansten en leek Ivana op die manier uit te lachen om haar machteloosheid.

Ze moest toegeven dat ze nog nooit alleen in zo'n benarde positie was geweest als nu. Altijd was er minstens één van haar zussen bij haar geweest. Ze was nu al helemaal bevroren, terwijl de nacht nog niet eens op zijn hoogtepunt was. Dat betekende dat de koude ook nog eens erger zou worden. Ze zou zich hier niet alleen uit kunnen redden. Dat zouden haar zussen toch zeker weten? Ze zouden toch niet wachten tot het morgen was in de hoop bij daglicht meer succes te hebben?

Ivana was na haar gevangenschap niet vreemd geweest met paniekaanvallen, maar die waren tijdelijk verdreven door Danions steun en wijze woorden. De paniek vergezelde haar nu echter weer als een lang verloren vriend en maakte ademen nog moeilijker dan het door de kou al was. Ivana begon zwarte vlekken in haar ooghoeken te zien en ze voelde de neiging om te wenen. Was ze maar bewusteloos, dan hoefde haar panische hoofd geen overuren te draaien.

Plotseling schrok Ivana op uit haar mijmeringen, doordat ze een luide plof achter zich hoorde. Ze zag niets en was bang dat dit een nieuw gevaar was, terwijl ze tegelijkertijd hoopte dat dit haar reddende engel zou zijn. Er klonken voorzichtige voetstappen die zich de steeg in bewegen. Kon ze zich maar iets bewegen, zodat iemand over haar heen struikelde en haar vond! Ivana probeerde zich met man en macht ietwat te verschuiven, maar haar lijf was zo zwaar als beton en ze kreeg nog geen millimeter winst. Bij lange na niet genoeg om iemand een pootje te lappen. Zelfs haar moeder, die zelf ook een heks was, was langs Ivana heen gelopen toen straks. Wie er nu ook bij haar in de steeg was, diegene kon niks voor haar doen.

Met pijn in haar hart herinnerde Ivana dat moment van een paar uur terug. Ze had haar moeders bezorgde stem gehoord, gevolgd door Dalaghs zwaardere stem. Dalagh had meteen willen doorlopen, maar Amelia had iets gevoeld in de steeg en even had Ivana gehoopt dat Amelia's moederinstincten haar verlossing zouden worden. Haar moeder had haar op een inch na kunnen aanraken en Ivana had geprobeerd een geluid uit te stoten en te bewegen tot haar moeder haar voelde of hoorde. Amelia had echter haar schouders opgehaald en was met haar nieuwe man de volgende steeg in gelopen.

Ivana had het ditmaal echter bij het foute eind, want ineens voelde ze een hete, natte snuit in haar nek. Meteen daarop werd een gloeiend hete adem over haar lichaam heen geblazen en Ivana rilde van genot: eindelijk warmte. Een oorverdovend gebrul was het gevolg en tot Ivana's grote vreugde hoorde ze Dana's stem: 'Iva, we zijn er. Alles komt nu goed. Ik laat Audacus bij je. Lana en ik gaan meteen terug naar huis om een tegenspreuk te zoeken voor die verlammingsspreuk.'

'Kijk eerst bij Sheila,' zei Ivana die haar gedachten en ook haar telepathische communicatie met haar zussen weer op gang kreeg. *'Zij en haar moeder hebben dit gedaan. Niemand anders kan me weer laten bewegen.'* Ze probeerde de opluchting die ze voelde aan haar zussen door te geven en hen te bedanken voor hun doorzettingsvermogen.

'We zijn ervandoor,' zei Lana en ze mompelde de tegenspreuk van de onzichtbaarheidspreuk. Ivana kon wel huilen van verlichting, toen ze haar olijkleurige huid weer kon zien. Het maakte haar bijna niet uit hoe snel haar zussen de tegenspreuk zouden vinden tegen haar bewegingloze toestand. Ze was gevonden. Ze was niet alleen meer.

Audacus ging als een trouwe hond naast Ivana liggen, nadat hij haar met zijn snuit zo had gekeerd dat ze naar hem keek. Een gevoel van blijdschap trok door Ivana heen, toen ze haar draak weer zag. Als hij er niet was geweest, lag zij nu nog steeds zonder hoop naar een saaie muur te kijken in plaats van naar Audacus' azuurblauwe schubben, die de zon overdag en de maan 's avonds weerkaatsten in zijn grote, donkere ogen. In het diffuus schijnsel van de maan schitterden zijn blauwe schubben als een sterrenhemel in de nacht.

'Audi...' verzuchtte Ivana en ze probeerde de dankbaarheid en spijt die ze voelde in dit ene woord te leggen. Audacus spinde in zijn keel en wreef in een liefkozend

gebaar zijn snuit langs Ivana's gezicht.

Ze bekeek hem in de tussentijd eens goed, zo ver als haar verlamde ogen haar dit toestonden. Ze zag dat haar draak ontzettend gegroeid was in de weken dat ze hem niet gezien had. Zijn ijsblauwe schubben waren zo groot als een vel perkament. Audacus spreidde zijn vleugels om als een tent om haar heen te leggen en haar warm te houden en Ivana merkte dat als hij zijn vleugels spreidde, er een zee van iriserende kleuren opflakkerde die haar deden denken aan het mysterieuze groene sterrenlicht die in het zuiden van het Oostelijke Rijk wel eens aanschouwd werd. Zijn lichaam was inmiddels kolossaal te noemen en strekte zich uit over de hele steeg, terwijl zijn vleugels een spanwijdte hadden die de lucht zelf leek te omarmen. Audacus' nek strekte zich uit als een torenspits en zijn kop, getooid met kroezend blauw hoorn, bood een majestueuze aanblik. Zijn staart lag weliswaar zo opgekruld dat Ivana maar de helft ervan zag, maar die moest toch gauw de grootte hebben van een volwassen naaldboom.

Ivana wilde haar hand op zijn flank leggen om gewoon even dat vertrouwde gevoel van veiligheid te voelen, maar ze wist dat ze moest wachten, totdat ze zich weer kon bewegen. Ivana gromde even gefrustreerd en Audacus hief meteen zijn hoofd van zijn voorpoten op. Pas toen hij merkte dat Ivana verantwoordelijk was voor dit geluid, legde hij zijn kop weer neer, maar nu op Ivana's borst.

Nu ze kalmer was ging communiceren via haar gedachten makkelijker en ze zei: *'Audi, ik ben zo blij dat je er bent.'*

'Ik ben blij dat ik je gevonden heb.'

'Dat je toch gekomen bent voor me, ondanks dat ik je zo verwaarloosd heb.'

Het bleef even stil, terwijl een schaduw over Audacus' ogen viel, maar toen zei hij minzaam: *'Ik ben niet zo haatdragend als mijn broers. Alles is vergeten en vergeven.'*

'Nee, Audi. Je mag best boos zijn. Ik heb je niet goed behandeld.'

'Dat kan ik niet ontkennen, maar ik denk dat je wel je karma hebt gekregen. Ik zie dus geen reden om wrok te blijven koesteren. Ik ben al lang blij dat we herenigd zijn, Iva, mijn Uitverkorene.'

'Dat gevoel is geheel wederzijds. Ik heb je ontzettend gemist, maatje. Ik laat het nooit meer zo ver komen. Beloofd.'

'Daar help ik je met liefde aan herinneren.' Hij spinde weer tevreden en blies een nieuwe warme ademteug over haar kille lichaam, waardoor Ivana zich weer bewust werd van haar stekende en kloppende arm.

'Audacus, wil je eens naar mijn arm kijken? Hij doet ontzettend pijn. Hij is vermoedelijk gebroken, toen Sheila er tegen aan trapte.'

Audacus trok zijn lip op en gromde dreigend – een geluid, alsof honderden grote keien een helling afrolden. *'Als ik die twee in mijn poten krijg dan zwaait er wat!'* riep hij boos uit. *'Niemand komt ongestraft aan mijn Uitverkorene zonder de consequenties te ervaren!'*

'Het was mijn eigen schuld. Ik liet mijn nieuwsgierigheid met me aan de loop gaan. Ik had ze niet mogen afluisteren.'

'Verdedig je die onmenselijke nu?' vroeg Audacus verontwaardigd en hij liet een parelwitte traan op Ivana's gewonde arm vallen. Drakentranen waren ontzettend kostbaar, want zij hadden de potentie om wonden te genezen, ziekten te bestrijden en het herstelproces van het lichaam te versnellen. Alchemisten en wetenschappers in Julesera hadden zich jaren al bezig gehouden met het onderzoeken van de magische eigenschappen van drakentranen. Zo zouden deze wonderlijk tranen zelfs het bevorderen van verjonging en het vertragen van het verouderingsproces

kunnen bewerkstelligen, wanneer ze geconsumeerd werden.

Door Audacus' traan genas Ivana's arm meteen en ze voelde haar bot met een klik op de goede plaats terug springen. De pijn nam langzaam af, wegebbend tot ze bijna niks meer voelde. *'Ik neem de Ridels niet in bescherming,'* zei Ivana verdedigend, *'maar ik daagde het gevaar ook uit.'*

'Ik zal niet zeggen dat het slim was, maar ze hadden het recht niet je zo te behandelen.'

'De reden waarom ik het deed, is echter succesvol gebleken. Ik ben ontzettend veel te weten gekomen over de Ridels en de snode plannetjes die ze smeden.'

'Aangezien we nu toch de tijd hebben: vertel het eens. Misschien heb ik dan nog een extra reden om hen te roosteren als een varken aan het spit.'

Ivana grinnikte even bij zijn strijdlustigheid en verbande daarna de nare en eenzame herinneringen aan de laatste uren uit haar hoofd. Ze dacht nog eens aan alle dingen die ze van de familie Ridel te weten was gekomen. Daarna vertelde ze alles aan Audacus, terwijl ze ongedurig wachtte op het plan van haar twee zussen om haar weer in een bewegende staat te krijgen. Vreemd genoeg geloofde Ivana niet dat de Ridels bereid zouden zijn om de tegenspreuk zonder gevecht op te geven, wanneer Dana en Lana aan hun deur stonden.

Dana en Lana slopen om het huis van de Ridels heen. De lichten waren reeds uit en ze vermoedden dat de twee vrouwen naar bed waren gegaan. Dana balde kwaad haar vuisten. Zij hadden Ivana dit aangedaan en ze waren gewoon gaan slapen, alsof ze niet zojuist iemand alleen in een vrieskoude steeg hadden achtergelaten om te sterven. Dana knarsetandde. Ze zou er wel even voor zorgen dat de twee vrouwen hele mooie dromen hadden vannacht.

Dana trok haar dolk uit haar laars en klom een oude beukenboom in, waarvan sommige takken de zijkant van het huis aanraakten. Lana volgde haar voorbeeld en hees zichzelf aan een stevige tak op. Dana wachtte niet lang op haar zusje en klom al verder de boom in. Toen ze op een dikke tak zat, die tegen een open raam hing, sloeg ze haar benen om de tak heen en betastte met haar handen het oppervlak voor zich om te kijken of deze hun gewicht kon dragen. Toen dit zo was, schoof ze op haar achterste over de tak heen. Naarmate deze dunner werd, liet Dana zich ervan af glijden, zodat ze alleen nog met beide handen en voeten aan de tak hing. Ze probeerde een lach in te houden, toen ze zich besepte dat ze eruit moest zien als een luitaard. Ze haalde even diep adem en plaatste daarna eerst haar rechterhand voor haar linker en toen andersom. Soms bleef ze even hangen om op adem te komen of om te kijken hoe het met Lana ging, die haar plan gevolgd had.

Uiteindelijk bereikte Dana zo het open raam en duwde het moeizaam met haar voeten verder open. Ze zag dat ze een slaapkamer in keek, maar niet van wie deze was. Op haar hoede zwaaide ze door het raam naar binnen en landde zo zacht mogelijk op de houten vloer, waarbij toch een zachte plof hoorbaar was. De persoon in het bed gromde en Dana hield zich geschrokken stil, waarbij ze zelfs haar adem kort inhield. Met haar ogen gesloten richtte ze een kort schietgebedje tot de goden, dat de persoon in bed rustig zou blijven door slapen.

Gelukkig werd de slapende Ridel niet wakker. Ze draaide zich slechts op een zij en sliep onverstoord verder. Dana liet haar adem zachtjes ontsnappen. Het was weer gelukt. Ze wenkte Lana en sloop verder de slaapkamer in, die van Sheila bleek

te zijn. De kamer straalde een duistere en mystieke atmosfeer uit, doordrenkt met de geur van kruiden en betoveringen. De muren waren bedekt met zware, dieppaarse gordijnen die het licht buiten hielden en de kamer in een permanente schemering dompelden. Een zachte gloed van vreemd gekleurde kaarsen danste langs de randen van de kamer, waarvan het licht onheilspellende schaduwen wierp op de oude, versleten meubelstukken.

Nou, ook gevaarlijk met de kaarsen aan in slaap vallen, dacht Dana afkeurend en even voelde ze de neiging een kaars om te duwen uit wraak voor Ivana. Meteen sprak ze zichzelf echter vermanend toe. Ze wilde zich niet verlagen tot het niveau van de Ridels en iemand in koele bloeden vermoorden.

Een groot, antiek bed met houtsnijwerk stond centraal in de kamer, bedekt met een mysterieus patroon van zwarte en zilveren lakens. Boven het bed hing een baldakijn van verweerd fluweel, waarvan de randen werden omzoomd met veren van nachtvogels. Langs de muren stonden tafeltjes vol met oude toverboeken, gedecoreerd met krakende schedels, kaarsen in vormen van zwarte katten en glazen potten gevuld met ingrediënten die normale mensen niet zouden herkennen. Op een houten plank stonden diverse flesjes en potjes met mysterieuze vloeistoffen, elixers en poeders die glinsterden in het zwakke licht van de kaarsen. Een altaar aan de zijkant van de kamer diende als het middelpunt van duistere rituelen. Runen en symbolen waren nog steeds op de vloer getekend met krijt. Op het altaar lagen attributen voor zwarte magie, zoals vleermuisvleugels, drakentanden en krachtige edelstenen doordrenkt met duistere energie. Er was nu geen twijfel mogelijk meer: Sheila was ontegenzeggelijk een heks. Een heks met duistere krachten.

Lana plofte zachtjes naast haar neer en nam de duistere kamer met een blik in zich op. Zachtjes sloop Dana naar de slaapkamerdeur en sloot die af. Ze kon echter niet voorkomen dat de smeedijzeren sleutel in het slot lichtjes knarste en Lana dook ineens in de raamopening. Dit geluid was echter genoeg. Iemand hapte in het duister naar adem en Dana verstijfde, toen ze zag dat Sheila overeind schoot in haar bed. Ze werd echter zó wakker dat ze met haar rug naar Dana zat, maar Lana wel kon zien. Zij bleef met één voet in de kamer en de andere nog over de vensterbank zitten om, zo nodig, meteen weer terug op de tak te springen. Sheila's ogen werden groot van ontzetting, toen ze haar vijandin half in haar kamer zag zitten. Die ontzetting maakte echter heel snel plaats voor woede.

Dana kon zich wel zo voorstellen wat de volgende stap zou zijn en ze besloop Sheila geluidloos van achteren. En voordat Sheila kon gillen, greep Dana haar vast en legde de dolk in haar nek. 'Eén woord en je zegt nooit meer wat, Ridel,' siste Dana in haar oor. 'Ben ik duidelijk?'

Sheila snoof en zei: 'Alsof jij iemand kan doden, Liwel. Werken jullie niet op een meer achterbakse wijze? Met gif in drankjes of zo?'

Dana verstevigde haar greep en zei: 'Ik juich een moord niet toe, maar na wat jij Ivana hebt aangedaan, heb ik geen grenzen meer. Stel me niet op de proef vanavond.'

Sheila knikte onwillig, terwijl Lana zich nu ook opgelucht in de kamer liet vallen. Ze snoof walgend, toen ze langs Sheila's duistere altaar liep en in wat boeken over de zwarte magie bladerde op zoek naar een tegenspreuk voor Ivana's situatie.

'Mooi, nu dat duidelijk is: sta op en kom mee.'

'Waar gaan we heen?' vroeg Sheila luid.

'Houd je stem gedempt of zwijg, want als je ons verraadt...'

'Ja, ja, ik begrijp het!' siste Sheila venijnig terug. 'Ik ben niet helemaal achterlijk!'

Als ik jullie verraad, dan fileer je me als een vis. Je bruutheid kent geen grenzen, Liwel.' Ze kwam uit bed en trok haar kleding vlug, maar geluidloos over haar nachthemd heen aan. Met een gespannen blik, waar desalniettemin geen enkele angst in door scheen, op de twee meiden trok ze haar zware laarzen aan.

'Waar gaat de reis naartoe, Liwel?'

'Je gaat je fout rechtzetten,' was het enige wat Dana losliet en ze liep naar de deur. Lana nam Sheila van haar over en drukte nu haar dolk tegen Sheila's nek. Dana liep zachtjes de gang op en keek om zich heen. Alles scheen rustig, maar toch keek ze voor de zekerheid in elke kamer, totdat ze de slaapkamer van Chelsaya vond. Hiervan blokkeerde ze de deur met een stremspreuk en toen ze er zeker van was dat deze geslaagd was, liep ze terug naar Sheila's kamer en haalde Lana.

'De kust is veilig,' zei ze tegen haar en ze voegde er voor Sheila aan toe: 'Ik weet niet wat je met je zwarte magie kan, maar bij elke vorm van communicatie zullen wij erachter komen en dat wordt resoluut bestraft.'

Sheila rolde met haar ogen, maar knikte wederom onwillig, iets mompelend van 'ik sidder'. Ze liep enigszins gehoorzaam haar slaapkamer uit, toen Lana haar vooruit duwde. Dana liep hen voor, de houten trap af, toen Sheila opmerkte: 'De voorlaatste trede kraakt.' Dana draaide zich om en keek Sheila schattend aan.

'Ze liegt,' zei Lana in reactie op Dana's blik. 'Het zal wel juist de derde of laatste trede zijn, die kraakt.'

'Nee, vreemd genoeg geloof ik haar. Ze had namelijk ook gelijk vanmiddag, toen die draak opeens achter me stond.'

Door een veelbetekenende blik van Dana begreep Lana dat ze over Prudentus sprak, maar ook Sheila trok er een conclusie uit. Ze hapte naar adem en riep uit: 'Je *kende* die draak? Dus het klopt dat jullie in Porta vanaf de rug van een draak gestreden hebben! Was dat zwarte beest de jouwe?'

'Mag ik je er even aan herinneren dat wij hier de vragen stellen?'

'En we hebben helemaal geen tijd om koffie te leuteren,' zei Lana geïrriteerd en ze gaf Sheila een por, waardoor die in Dana's richting struikelde.

Ze herpakte zich echter snel en vroeg: 'Het is waar of niet?' De twee zussen verwaardigden zich niet tot een antwoord, maar Lana greep Sheila weer bij de achterzijde van haar mantel en duwde haar voor zich uit de trap af. 'Geef antwoord!' snauwde Sheila, toen iedereen bleef zwijgen. Vanuit het niets leunde ze achterover tegen Lana aan, waardoor ze allebei tegen de trapleuning aan smakten. Sheila aarzelde geen moment en trapte Dana met haar twee benen de rest van de trap af. Zij viel met een klap op haar rug en een pijnscheut trok vanuit haar stuitje tot aan haar nek. De tranen welden op in Dana's ogen, toen ze zich van de pijn bewust werd. Ze nam nog niet eens de moeite om op te staan, omdat ze zeker wist dat ze niet meer kon staan van de pijn en het draaiende gevoel in haar hoofd.

Ze opende haar ogen weer en ze zag dat Lana en Sheila op de trap worstelden. Lana had haar evenwicht verloren, toen Sheila zich tegen Dana had afgezet en samen waren ze op de trap beland. Nu vochten ze voor de overmacht. Lana gaf Sheila een dreun met haar rechterhand, maar Sheila plantte haar hak in Lana's voet. Zij slaakte een pijnkreet uit die weergalmd werd door het stille huis. Lana's pijnkreet bleef halverwege in haar keel steken, toen ze besepte waar ze waren.

'O, nee,' kreunde Dana. Ze hoopte heimelijk dat het nog niet te laat was en Sheila's moeder door dit tumult was heen geslapen, maar haar hoop vervloog vrijwel meteen, toen ze Chelsaya tegen haar - nog steeds gesloten - deur hoorde beuken en haar zware stem luidkeels vloekte. Dana keek eerst angstvallig naar de deur, maar toen weer naar Lana die er toch in geslaagd was Sheila weer onder controle te

krijgen.

‘Sta daar niet zo, Laan!’ riep Dana in paniek. ‘Ga ervandoor! Zorg dat Ivana weer normaal wordt! Ik houd Chelsaya wel tegen!’ Ze hees zich aan de trapleuning op en kneep haar ogen even gepijnigd dicht, toen de pijn in haar achterste haar voor korte tijd overmande. Toch ging ze al snel in strijdpositie staan, terwijl Lana de voordeur open rukte en met Sheila naar buiten rende.

Gespannen staarde Dana naar Chelsaya’s slaapkamerdeur die nog steeds niet was bezweken en ze vroeg zich af of ze zelf toch nog weg kon komen. Misschien hield haar strem spreuk nog wel wat langer stand...

Maar net toen Dana het besluit nam achter Lana aan te rennen, klonk er een helse knal en werd de voordeur voor haar neus met een dreun dicht neergeslagen. Dana draaide zich instinctief om. Boven aan de trap stond Sheila’s moeder en ze zei furieus, maar met een vleugje triomf in haar stem: ‘Stom heksje, nu kan ik dan eindelijk wraak nemen op de rest van de familie!’ Een zwarte doodstraal vloog uit haar handpalm op Dana af, die alleen maar verbijsterd kon toekijken, toen bleek dat ook Chelsaya blijkbaar een meester was geworden in de zwarte kunsten...

4. HUIZE RIDEL

Binnen een kwartuur bereikte Lana met Sheila de steeg waarin Ivana lag. Toen Sheila deze herkende, verhardde haar gezicht en ze bleef onverwachts staan, alsof ze letterlijk de hakken in het zand wilde zetten. Lana die dit verzet niet verwacht had, botste met een vaartje tegen haar aan en schampte met haar dolk langs Sheila's nek. Sheila gilde en drukte snel haar hand tegen de snee om het bloeden tegen te houden.

Ondanks dat dit Lana's bedoeling helemaal niet was, voelde Lana geen medelijden. Deze jonge vrouw had Ivana hier achtergelaten om dood te vriezen. Lana, als hoofdverantwoordelijke voor de dood van Sheila's vader, snapte wel waar Sheila's haat vandaan kwam, maar haar zussen hadden niks te maken met het overlijden van Arxon Ridel. Dana had Lana zelfs afgeraden de slager te vergiftigen, maar Lana was toch met haar plan doorgedaan. Sheila moest daarom haar verantwoordelijk houden; niemand anders.

De snee die Lana in Sheila's ranke nek gemaakt had, leek dieper dan ze op het eerste gezicht gedacht had. Het bloed drong zich langs Sheila's vingers door en stroomde als lava uit een vulkaan kalm maar gedecideerd over haar onderarm heen. Lana had zo te zien per ongeluk een belangrijke ader geraakt en dat kon wellicht levensbedreigend zijn. Wat moest ze echter doen? Sheila vormde voor hen momenteel geen levensbedreiging, waardoor Lana het niet kon toestaan haar te laten doodgaan. Ze doodde alleen in de strijd. Sheila was echter een vreselijk mens en ze had meer dan genoeg zelf op haar kerfstok. Misschien was dit een teken van de goden dat ze even op haar nummer gezet moest worden? Was Lana bereid haar ziel iets te verduisteren door ook de dochter van de slager aan haar lot over te laten? Was Lana dan echter niet nog erger dan de Ridels?

Dit laatste gevoel nam de overhand, maar toch wilde Lana het onderste uit de kan halen. Iets wat onder andere omstandigheden misschien een probleem had opgeleverd. Deze situatie bood namelijk ook een aantal mogelijkheden, waarmee Sheila nu misschien sneller akkoord zou gaan. Daarom zei ze: 'Sheila, ik kan je wond met gemak genezen. Ik beloof dat ik je zal helpen, als je me zegt hoe mijn zus zich weer kan bewegen. Wat kan ik er tegen doen?'

'Loop naar de hel!' snauwde Sheila en ze zakte op haar knieën. De weinige kleur die Sheila's gezicht had, nam nog verder af naarmate ze meer bloed verloor. Lana zakte naast Sheila neer en keek haar strak aan. Met tegenzin riep ze Igarus en zei: 'Zoals je al terecht vermoedde, zijn mijn zussen en ik Drakentemsters. Onze draken cirkelen hier rond en kunnen zo hier zijn op mijn commando. Met de tranen van onze metgezellen ben je zo weer de oude. Ik vraag je maar een kleine gunst, Sheila: maak de spreuk op Iva ongedaan.'

'Ik meen het ook, Liwel! Ik weiger een van jullie te helpen. Jullie verdienen alles wat eraan zit te komen. Jullie hadden moeten sterven in de strijd om Porta!'

Lana verstarde. Hoe wist Sheila van Porta? Het leek erop dat Sheila niet alleen de zwarte kunsten geleerd had, maar ook nog eens veel beter op de hoogte was van hun doen en laten dan Lana gevreesd had. Hoe kwam deze meid aan haar informatie?

Lana begon zich langzaam aan haar te ergeren, maar ze wist dat de dochter van de slager haar probeerde te provoceren, maar dat spelletje kon zij ook spelen.

Daarom hield zij op haar beurt Igarus op afstand, toen deze landde. Igarus' ogen stonden vragend toen hij de ijzerachtige geur van bloed rook, maar ze schudde gedecideerd haar hoofd. Ze zou uit deze situatie profijt trekken en als winnares uit de doeken komen.

Sheila zag hoe Igarus op Lana reageerde en haar mond viel open. 'Jullie zijn dus echt Drakentemsters,' mompelde ze en ze kon een vleugje verwondering niet uit haar stem houden.

'Ja, dit is Igarus. Hij is de mijne.' Lana keek vol trots naar haar machtige draak, die rustig een paar van zijn dode schubben uittrok. 'Igarus is bereid je te helpen, zodra ik de opdracht geef daartoe.'

'Help me dan! Jij hebt me verwond! Los het nu op!'

'Vertel me eerst hoe ik Ivana kan helpen,' hield zij stug vol. Ze hoopte maar dat Sheila zich snel gewonnen gaf, want aan haar gezicht te zien had Sheila niet lang meer, voordat ze flauw zou vallen.

'HELP ME NU! IK BLOED DOOD!'

'Zeg me waarom dit me zou moeten raken?'

'Jullie zouden toch witte heksen moeten zijn? Goede heksen, die de mensheid beschermen? Wil je weer een onschuldig iemand laten doodgaan?'

'Noch jij, noch je vader was onschuldig. Ik heb een zuiver geweten. Bovendien ben ik gewend geraakt aan het doden ten tijde van de oorlog in Porta, iets waar jij als enige dorpeling al op mysterieuze wijze van op de hoogte bent.'

'Je bent een monster, Liwel!'

'En dat zeg jij?' merkte Lana sarcastisch op en ze leunde verwaand tegen de grijze, verweerde muur. Haar armen sloeg ze over elkaar en ze hield een been tegen de muur. 'Jij liet mijn zusje op een ijsskoude nacht alleen achter in een verlaten steeg. Zeg mij eens: was jij haar komen redden, voordat ze van de koude gestorven zou zijn? Dat denk ik namelijk niet. Jullie lieten haar hier om te sterven.'

'Als jij mij laat sterven, zal mijn moeder me wreken. Ik hoop zelfs dat ze hier al mee bezig is.' Ze lachte vilein. 'Dana is immers nog niet hier.'

Lana beet op haar onderlip. Sheila had een punt. Haar tijd was op. Niet alleen Ivana liep gevaar, maar mogelijk Dana nog meer bij een vertoornde Chelsaya Ridel. 'Men die wraak wilt, zal uiteindelijk aan het kortste eind trekken. Kijk maar naar je vader.'

Sheila vervloekte Lana hartgrondig, maar nu was het Lana's beurt om te lachen. Ze was zo dichtbij. Ze voelde het. Sheila stond op het punt van breken. Igarus snoof luid en Lana zag aan zijn blik dat hij het niet eens was met haar koppigheid. Ze stelde hem snel gerust met een beeld van wat ze van plan was en Igarus ging tevreden weer op de grond liggen. Lana was vereerd dat hij haar altijd vertrouwde en zich geen enkele zorgen maakte om haar plannen, hoewel die soms risico's met zich meebrachten.

Lana zette zich van de muur af en knielde naast Ivana neer. Ze streelde met het topje van haar wijsvinger over Ivana's hand en voelde hoe koud deze nog steeds was, ondanks Audacus' constante ademeuigen over Ivana's lijf. Lana deed haar leren handschoenen uit die ze aan had wanneer ze Igarus bereed en schoof ze om Ivana's handen. 'Nog even volhouden, Iva,' zei ze zachtjes. 'Het duurt niet lang meer en alles is voorbij.'

Audacus keek Lana bezorgd aan en zij stak haar hand uit. Hij bracht zijn hoofd naar haar hand en stond toe dat Lana hem aanhaalde. Daarna liet hij zijn hoofd weer tussen zijn poten zakken en Lana ging zwijgzaam tussen Sheila en Ivana in zitten.

Sheila hijgde lichtjes en kneep soms haar ogen van de pijn even dicht. 'Blijf je

daar nu zitten, Liwel?’

‘Je weet wat ik wil.’

‘Dat krijg je niet!’

‘Dan blijf ik rustig zitten. Ivana heeft langer de tijd dan jij.’

‘Maar Dana misschien niet.’

Lana deed haar ogen dicht en probeerde de tijd te verdrijven door met Dana contact te zoeken, want ze maakte zich steeds meer zorgen erover dat zij zich nog steeds niet bij hen had gevoegd. Dat kon namelijk alleen maar slecht nieuws inhouden. Dana reageerde echter niet op het telepathisch contact. Dit baarde Lana nog meer zorgen, immers Chelsaya zou Dana nooit zonder gevecht laten gaan. Ze zuchtte en stond weer op. ‘Ik ga naar Dana toe,’ zei ze tegen Igarus extra hardop, zodat ook Sheila het zou meekrijgen. Haar actie kreeg de gewenste reactie.

‘Wat?’ vroeg Sheila en nu was de paniek duidelijk in haar stem waarneembaar. ‘En ik dan?’

‘Ik heb je gezegd wat mijn voorwaarden zijn en als je daar niet op in gaat, zijn de consequenties voor jou. Maar maak je geen zorgen: je sterft niet alleen. Igarus zal je een Koninklijke begrafenis geven.’

Lana grijnsde even veelbetekenend naar Igarus en ze liep de steeg uit, maar voordat ze de hoek om was, gilde Sheila al: ‘Al goed, al goed. Je hebt gewonnen, Liwel. Finito est!’

Lana draaide zich om en hoorde toen Ivana zachtjes kreunen. Ze glimlachte triomfantelijk: haar plannetje was gelukt. Met een grijns van oor tot oor keerde ze terug naar de steeg, waar Igarus al boven Sheila - die door de adrenaline rush van de laatste seconden en het bloedverlies was flauw gevallen - hing om haar te genezen en waar Ivana rillend tegen Audacus aanzat, die haar warmte toe blies door zijn neusgaten, terwijl ze haar handen als een bezetene over elkaar wreef om haar bloedsomloop weer op gang te krijgen.

Toen ze Lana zag, stond ze op en omhelsde haar. ‘Bedankt,’ zei ze zacht en haar stem was hees. Daarnaast trilde hij lichtjes, ‘als jullie er niet waren geweest... Ik moet er niet aan denken! Alleen jullie kunnen mam en Dalagh zo ver krijgen dat jullie na spertijd de straat op mogen. Jullie hebben Audi gehaald en me gevonden. Ik kan jullie niet genoeg bedanken.’

Lana kon alleen maar lachen: ze was zo blij om haar zus weer te horen spreken! Ze wreef over Ivana’s rug en weigerde los te laten uit angst dat Ivana dan weer zou verstenen. Ze rook de geur van terpentijn en verf in Ivana’s haren en Lana voelde de spanning uit haar lijf stromen. Ivana was in orde. Ze zou misschien een flinke verkoudheid oplopen door dit nare avontuur, maar ze leefde tenminste nog.

‘We moeten Dana helpen, Iva,’ zei ze gespannen. ‘Ik heb haar moeten achterlaten in huize Ridel. Ze is nog bij Chelsaya, die volgens mij niet blij was met onze ontvoering.’

‘Heb je haar bij Chelsaya achtergelaten?’ vroeg Ivana ongelovig. ‘Heb je dan niets begrepen van die beelden die ik je zond? Zij en Sheila zijn gevaarlijk! Ze leren van een machtig iemand de zwarte kunsten en ik heb geen idee wie dit is! Ik geloofde eerst niet dat ze het konden, maar mijn bevroren lichaam is het bewijs dat ze het wel degelijk kunnen en er ook redelijk bekwaam in zijn!’

‘Des te meer reden om nu in actie te komen,’ zei Lana gedecideerd en ze klom stijfjes op Igarus, wiens schofthoogte nu een ware beklimming voor haar vormde. De draak liet zich echter vrijwillig zakken, zodat ze sneller op zijn rug kon komen door zijn voorpoten als opstapjes te gebruiken. Ivana zat al op Audacus klaar en keek met opgetrokken wenkbrauwen naar Sheila.

‘Wat doen we nu met haar?’ vroeg ze. ‘We kunnen haar niet achterlaten, want dan vriest zij dood.’

Lana trok een mondhoek op en zei: ‘Verplaats haar met je gave tot naast de vuilnisbak. Oud vuil hoort daar immers thuis, zou ik zo zeggen.’

‘Laan, dat kunnen we niet maken.’

‘Hé, luister. Wij maken haar niet onzichtbaar en ze kan zich bewegen, dus ze wordt of gevonden of ze staat zo meteen zelf op.’

‘En we willen haar even uit de weg hebben, terwijl we Dana uit Chelsaya’s klauwen bevrijden,’ maakte Ivana haar beredenering af.

Lana knikte en keek tevreden toe hoe haar zus deed wat ze vroeg. Ze gebood Igarus daarna op te stijgen, vastbesloten om nu haar andere zus terug te halen. Ze hadden al zo veel geluk gehad vanavond dat dit er ook nog wel bij moest kunnen. Ze zouden Dana uit Chelsaya’s klauwen redden: levend en wel.

Dana rende door de woonkamer heen en dook achter een grote houten servieskast in. Met een oorverdovende knal explodeerde deze vlak erna en ze werd door de kracht van de ontploffing weg geslingerd. Ze tolde door de lucht, maar verloor haar bewustzijn niet. Middenin de lucht maakte ze een salto en landde gracieus op haar voeten, om vervolgens weer naar links te rollen om een verlamstraal te ontwijken.

Toen ze verderop weer op haar voeten terecht kwam, was het haar beurt om aan te vallen. Ze vormde een ijsbal en smeed die naar Chelsaya toe. De weduwe vormde een schild van vuur om zich heen, waardoor haar ijs sissend uiteen spatte. De vrouw maakte een stuwende beweging en ineens vloog de muur van vuur als een vloedgolf op Dana af.

Dana begon in een cirkel te rennen, zo om zich heen een tornado van water en ijs vormend. De vurige vloedgolf botste op haar tornado en werd door het geweld van het water gedooft. Hijgend bleef Dana staan en schoot toen een gruijspreuk op Chelsaya af. Zij dook net achter de sofa, waardoor de spreuk de plantenbak waar ze net nog had gestaan in duizend stukken uiteen blies. Dana zag Chelsaya’s hand om de hoek van de bank uitkomen en een sinister uitziende gele straal kwam haar kant op.

Dana bedacht zich geen moment en sprong over de eettafel heen, die ze als een schild omdraaide zodat ze zich beter kon verschuilen. De gele gevechtsspreuk eindigde in de muur, waar diepe krassen zichtbaar werden alsof een zwaard zich had uitgeleefd op het pleisterwerk. Ze gromde en vuurde vanuit haar nieuwe positie een bezwering op Chelsaya af, die haar monddood zou maken, waardoor Chelsaya geen nieuwe magische aanvallen op haar af zou kunnen vuren.

Ofschoon Chelsaya geraakt werd en even als een vis op het droge met haar mond bewoog zonder geluiden te produceren, herpakte de weduwe zich snel. Met een van woede vertrokken gezicht vuurde ze drie woordeloze spreuken tegelijk op Dana af, die snel haar hoofd verborg achter de omgevallen tafel. De spreuken sloegen in met een kracht van een explosie, waardoor Dana tussen de muur en tafel klem kwam te zitten. Snel trapte Dana de tafel van haar af en rolde snel weg voor de volgende spreuk haar kon raken.

Blijf in beweging, dacht ze bij zichzelf, toen ze niks zag om zich achter te verschuilen. *Een bewegend object maakt een moeilijk doel*. Ze begon te rennen en weerde met een waterschild de volgende drie magische stralen af. De volgende

spreuk schampte echter haar knie en Dana siste van de pijn, toen haar knie begon te branden alsof het verteerd werd door vlammen. Ze viel over haar eigen benen en belandde in een hoopje op de grond. Ze herpakte zich echter net op tijd, weerde de volgende spreuk af en vuurde zelf een spreuk op Chelsaya af, waardoor haar benen aan elkaar zouden vast zitten alsof ze geketend waren door onzichtbare touwen.

Dana bekeek in de respijt die ze kreeg haar knie kort, verbond hem snel met een stuk van haar mantel en stond toen al hinkend op voor de volgende aanval af te weren. Als de situatie niet zo nijpend was, had Dana vast gelachen over hoe Chelsaya met twee voeten bij elkaar op haar af sprong, zodat ze weer tegenover elkaar stonden.

De lucht vulde zich met vonken en flitsen, toen de twee heksen weer begonnen te duelleren. De schaduwen dansten op de muren. De spreuken die heen en weer vlogen, voelden als een elektrische lading in de lucht. Chelsaya hief haar hand op en liet een verblindende rode gloed ontstaan. De lucht vulde zich met een dreigend gerommel, terwijl ze zonder woorden vuurspreuk opriep, rode laserachtige stralen schoten uit haar vingers en kruisten de kamer in een hypnotiserende dans.

Dana bracht haar hand omhoog en riep een blauwe energie op om zichzelf te beschermen. De sfeer veranderde meteen toen haar betovering de kamer vulde met een ijzige kou. Haar magiestralen van intens blauw licht dansten door de lucht als bevroren vuurwerk. Allerhande lichtstralen kruisten elkaar in een magische symfonie, terwijl de kamer veranderde in een betoverend schouwspel van kleuren tijdens hun aanhoudende duel.

De strijd tussen Dana en Chelsaya bereikte een hoogtepunt, de laserlichten van hun spreuken dansten wild door de kamer. De muren leken te pulseren van de kracht van hun magie. Dana vuurde met een grauw een spinnend rad van ijs op Chelsaya af, die de kamer uitsprong om niet te eindigen als een grote hamster in een rad van water. Hierdoor kreeg Dana even de tijd om haar volgende zet te bedenken en op adem te komen.

Voordat ze echter een briljant plan in elkaar kon flansen, stond Chelsaya uit het niets vlak achter haar. Dana draaide zich om, maar kreeg deze keer niet meer de kans om weg te duiken. Een rode straal werd op haar afgevuurd en hield haar op haar plaats toen hij haar recht in haar borstkas trof. Eerst voelde Dana zich leeg: het leek alsof elke gedachte uit haar hoofd werd gebannen. Ineens begon een heftige pijn op te wellen. Het verdoofde haar zintuigen, haar overige emoties en haar rede. De pijn was overal. Haar bloed leek het te vervoeren en Dana dacht dat ze gek werd. Ze kon aan niets anders denken. Tranen stroomden over haar wangen en vermengden zich met het bloed, dat uit een snee op haar voorhoofd stroomde.

Ze kon niet meer denken, behalve aan deze marteling. Het moest ophouden! Ze gilte, maar haar gil kwam niet boven het ruisende geluid uit dat de martelingsstraal veroorzaakte. De grond kwam dichterbij. Ze schudde over haar hele lichaam. Haar spieren gehoorzaamden niet meer. De pijn was niet uit te houden! Ze wilde alleen nog maar sterven in de hoop dat de pijn dan weg was. Messen leken op elke vierkante centimeter van haar lichaam in te werken. Haar ingewanden leken door zuur verteerd te worden. Haar hoofd leek op te zwellen en te knappen. Ze kon niet meer. *Laat het stoppen! Alsjeblieft, laat het voorbij zijn!*

Naderhand kon ze zich niet herinneren hoe lang ze het had volgehouden. Of het minuten waren of eerder seconden. Waren het uren of misschien zelfs dagen? Ze wist alleen nog dat zo snel als de pijn was gekomen, zo snel was die ook weer verdwenen.

Uitgeput viel ze neer op de koude houten vloer. Toen ook de naweeën van die

kwelling haar lichaam helemaal hadden verlaten en ze weer normaal kon denken en zich kon bewegen, stopte ze pas met gillen. Ze trilde nog over haar hele lichaam na, maar ze weet dit aan de shock. Opgelucht rolde ze zich op haar knieën en haalde een paar keer diep adem. Doodvermoeid hief ze haar hoofd op om te zien wat ervoor gezorgd had dat Chelsaya gestopt was met haar te kwellen.

Tot haar intense vreugde zag ze Prudentus' hoofd door de muur van het huis steken. Zijn zwarte ogen straalden pure razernij uit en hij brulde angstaanjagend. Ondanks het feit dat de halve muur van het huis vernietigd was, was Prudentus te groot om helemaal naar binnen te komen. Hij paste slechts met zijn kop en nek in de ruimte, maar had zo toch ervoor gezorgd dat Chelsaya tussen het puin van een grote boekenkast lag. Een kleine poel van bloed vormde zich om haar lichaam heen, terwijl woeste vlammen nog steeds ontsnapten uit Prudentus' bek.

Dana hervond haar krachten en hees zich op aan een leren stoel, die vreemd genoeg Prudentus' razernij overleefd had. Ze merkte al snel dat staan nog niet ging, aangezien haar benen te ernstig trilden en te vermoeid waren van het schokken. Vlug ging ze op de stoel zitten en keek Prudentus met een mengeling van ontzag en angst aan. Zijn nek en hoofd waren bedekt met puin en zijn lichaam was bedekt met een dun laagje zweet. Daaruit concludeerde ze dat haar draak ook een deel van haar gruwelijke leed gevoeld had en voor hem moest dit genoeg reden zijn geweest om in actie te komen.

Prudentus boog zijn kop zo dat hij een groot lodderig oog op haar kon richten en hij knipperde een keer geruststellend. Dana trok waterig een mondhoek op, stond op en strompelde naar Prudentus toe. Dit was niet de tijd om te praten, maar hij moest weten dat het haar berouwde dat ze hem had laten vallen. Zeker, aangezien hij altijd daar voor haar was. Dat had hij nu wel weer bewezen. Het koste haar de grootste moeite om haar voeten elke stap te laten zetten, maar toch richtte ze haar aandacht merendeels op Prudentus om te zien of hij zou weggaan.

Echter, hij verroerde zich niet en hield bij iedere stap Dana nauwlettend in de gaten. Zijn ogen stonden mild. Toen Dana dan ook binnen zijn bereik was, greep Prudentus haar liefdevol en voorzichtig met zijn krachtige voorpoten vast en zette haar teder op zijn rug.

Dana omhelsde zijn nek en barstte in snikken uit: *'Het spijt me zo, Pru. Ik was egoïstisch. Ik dacht alleen maar aan mijn vechtlezen. Ik dacht alleen maar aan mijn droom en hoe ik die het beste kon waarmaken. Ik dacht dat jij blij zou zijn, als je tijd voor je alleen kreeg. Maar ik had ook zelf kunnen bedenken dat dit na verloop van tijd gaat vervelen. Van nu af aan zal ik meer tijd aan je besteden, dat beloof ik.'*

'Ofschoon je oprechte woorden me raken, is dit wellicht niet de tijd. Je bent net gemarteld.'

'Nu is juist de tijd voor verontschuldigen daar. Weer kwam jij me redden. En waar was ik, toen jij me nodig had? Ik liet je in de steek.'

'Ik was erg teleurgesteld,' gaf Prudentus toe.

'Ja, dat snap ik helemaal. Ik ben ook erg teleurgesteld in mezelf.'

'Het was niet alleen jouw verwaarlozing. Ik denk dat het moment waarop je me wegstuurde, voelde als een afwijzing. Het bracht nare herinneringen terug.'

Dana zag een paar flitsen van Prudentus' herinneringen. Een jonge boerenknaap die Prudentus als baby voedde. Deze jongeman die met hem speelde en hem in het geheim leerde vliegen. Onweer en boze dorpelingen met hooivorken vielen binnen. De jongen keek hem aan en zei dat hij hem niet kende, waarna Prudentus moest rennen voor zijn leven. Een nieuw beeld van een grote zwarte draak die in alles behalve de wreedheid in zijn ogen op Prudentus leek. Hoe Prudentus ook zijn best

deed, hij werd niet geaccepteerd door de zwarte draak.

'Pru,' bracht Dana geëmotioneerd uit. Ze wist verder niks te zeggen, maar Prudentus zweeg ook. Ze hadden alleen maar ooit over haar leven gepraat, maar haar draak liet nooit iets los van hoe zijn jeugd eruit had gezien. Nu pas beseftte Dana dat ze op meer manieren dan een nalatig was geweest.

Prudentus wreef met zijn kop over haar been en liet een paar tranen vallen op haar gewonde knie. *'Het is goed, Daan. Ik praat er niet graag over.'*

'Nee, maar ik ben je Uitverkorene! Ik had je ernaar moeten vragen. Je verleden is onderdeel van wie je bent. Ik had meer moeite moeten steken in mijn draak te leren kennen. Ik schaam me diep.'

'Dat is niet nodig.'

'Dit kan niet door de beugel. Ik zou graag meer over je willen weten, mijn vriend.'

'Snel,' beloofde Prudentus.

'Nu snap ik nog beter waarom je zo boos was.'

'Ik was ook van plan je langer te laten boeten voor je verwaarlozing, maar toen ik je zo voelde lijden, beseftte ik hoe pietlutterig ik handelde. Mensen maken fouten en dat wist ik ook, toen ik je uitkoos als mijn Uitverkorene. Het gaat erom dat een persoon van zijn of haar fouten leert, dan is het niet erg om ze te maken.'

'Ik heb geleerd.'

'Ja, dat voel ik. Daarom is het aan mij om me weer als een volwassen draak te gedragen en niet als een koppige ezel.'

Dana wist waterig te glimlachen. *'Ik houd van je, Pru. Vergeef me dat ik dit de afgelopen tijd zo weinig heb laten zien.'*

'Ik houd van jou, Dana Liwel. Vergeef jij mij mijn nukken?'

'Er is niks om te vergeven.' Dana gaf hem een dikke kus op zijn wang, toen hij zijn nek welfde. *'Het is alweer een eeuwigheid geleden dat we hebben gevlogen. Ik wil die opwinding nog eens voelen, wanneer we door het luchtruim schieten. Dat is, als je me echt vergeven hebt.'*

Prudentus keek Dana weifelend aan, maar zijn ogen verkregen al een ondeugende schittering, die Dana zo graag zag en hij zei: *'Ik vergeef je, mits we nu een vlucht zullen maken. Dan ben ik er tenminste honderd procent zeker van dat jij je belofte houdt.'*

Dana fronste. *'Eigenlijk moest ik meteen naar huis toe van moeder en Dalagh, maar ik denk dat ik wel een uitzondering kan maken. Ik moet jullie toch wel belonen voor de goede daad die jullie verricht hebben door Ivana te vinden. Ik wil wel eerst kijken hoe het met mijn zussen gaat en dan ga ik met je mee, waar je vleugels ons ook naartoe voeren.'*

'Je hoeft niet terug. Ivana komt er net aan.'

Dana draaide zich resoluut om in haar zadel en zag aan de pikzwarte hemel twee draken naderen met twee berijders. Dana grijsde vrolijk, toen ze zag dat Sheila aan het gezelschap ontbrak. Ze hadden haar vast ergens gedumpt: wat waren haar zussen geweldig ingenieus! Ze grijsde echter nog breder, toen ze Ivana zag zitten, die vrolijk naar haar zwaaide.

Igarus en Audacus landden na elkaar gracieus op de vloer en Lana vroeg: *'Alles in orde met je, Dana?'* Ook haar zussen zagen er bleek uit en Lana wreef gedachteloos over haar hart. Zij moesten eveneens haar marteling gevoeld hebben.

'Met mij gaat het wel weer, dankzij een machtige reddingsactie van Prudentus. Ik denk dat, als hij er niet geweest was, mijn laatste uur geslagen had.' Dana rilde, toen ze terugdacht aan de onmenselijke pijn waaraan ze blootgesteld was geweest. Ze was zo dichtbij totale overgave geweest... Ze schudde haar hoofd om die nare

herinnering te verwerpen en vroeg met een zweem van een grijns: 'Met jullie ook alles goed, zo te zien?'

'Ja, hoewel mijn lichaam aanvoelt, alsof het onder een draak heeft gelegen.' Igarus lachte rommelend om Lana's grap. 'Sheila besloot trouwens ons toch na heel veel drama te helpen.'

'En wat zou er anders gebeuren? Ik neem niet aan dat Sheila zei: "Omdat jullie zo aardig zijn, heb ik besloten jullie te helpen." Of wel soms?'

'Ik schampte per ongeluk met mijn dolk langs haar hals en heb haar bijna laten doodbloeden, volgens mij. Ik bood haar aan om haar te genezen, maar zette daar tegenover dat ze Ivana moest helpen. Eerst weigerde ze hardnekkig, maar toen ik ermee dreigde om weg te gaan en jou te helpen, zei ze de tegenbezwering op.'

'En waar is ze nu?'

'Wie?' vroeg Lana quasi-onschuldig met een blik op Ivana, die grijnsde.

'Sheila,' zei Dana met haar handen in haar zij.

Het schaamrood stond Lana op de kaken en ze zei ontwijkend: 'Op de plek, waar ze thuis hoort.'

Ivana schoot in de lach en Dana fronste. 'Wat houdt dat dan in?'

'Ze ligt naast een vuilnisbak bij de herberg.'

'Jullie zijn toch een paar ondeugden, hè? Ik had al zo'n vermoeden,' gniffelde Dana. 'In ieder geval is zij wel gewoon voor de wereld zichtbaar en kan ze met de staart tussen de benen naar huis lopen, zodra ze weer bij kennis is.' Dana wreef een beetje bloed van haar voorhoofd weg en zei voorzichtig: 'Maar alle gekheid op een stokje: ik zou jullie om een gunst willen vragen. Ik wil graag met Prudentus een rondje vliegen om onze band te herstellen en...'

'Wij gaan met je mee,' zei Lana feilloos. 'Ik heb een schuld te vereffenen bij Igarus.'

'En jij dan, Iva? Ben je hiervoor wel in de stemming?'

'Ik ga ook mee,' zei Ivana vastbesloten. 'Zo kan ik deze nare gebeurtenis misschien achter me laten. Daarbij zal moeder hopelijk niet merken dat we langer dan nodig zijn weggebleven, als we nu alle drie een rondje vliegen.'

'Daar zit wat in,' moest Dana toegeven en ze wendde zich tot Prudentus. '*Vind jij het erg, als mijn zussen meegaan?*'

'Nee, zolang jij maar met mij vliegt.'

'Absoluut. Zullen we dan maar eens gaan?'

Dana voelde hoe Prudentus' achterpootspieren zich aanspannen, voordat ze zich samen trokken en hij zich met flinke kracht afzette. Dana gilte enthousiast, toen ze de duisternis in schoten. Naarmate ze aan hoogte wonnen, zag Dana Sutarebil onder zich steeds kleiner worden, totdat de huizen slechts de grootte hadden van Dana's vingertop. Op deze hoogte ging Prudentus recht vliegen. Al snel lag Sutarebil achter hen en vlogen ze in noordelijke richting over de mijlenlange grasvlakte, die tussen de uitlopers van de Libera in lag. De vlakte lag doodstil onder hen. Alleen de grashalmen bewogen soms onder een windvlaag. Er was geen mens te zien en al snel liet Dana haar oplettenheid varen.

Prudentus voelde haar kalmte en besloot het Dana naar haar zin te maken. Hij voerde haar favoriete manoeuvres uit en maakte haar aan het gillen. Zo beschreef hij een duikvlucht, waarbij hij rondtollend naar beneden zoefde. Een salto en een vrije val waren ook onderdeel van het vertier. Bij de vrije val schoot Prudentus de lucht in, totdat Dana rilde van de koude en daarna dook hij als een speer recht naar beneden. Op twee voet van de grond af, draaide hij pas en vervolgde toen weer een rechte koers.

Toen Dana bekomen was van de adrenaline roes, vroeg ze voorzichtig: *'Wil je me misschien nu vertellen over je jeugd?'*

Prudentus snoof. *'Het is geen leuk verhaal voor tijdens een weerzien tussen vrienden.'*

'Bij een weerzien hoort toch juist herinneringen ophalen? Toe, Pru. Wat je me liet zien, deed me inzien dat ik zo weinig over jou weet. Deel het alsjeblieft met me, zodat ik er ook van kan leren.'

Het bleef zo lang stil dat Dana even dacht dat Prudentus haar buitengesloten had, maar toen gromde hij diep in zijn keel en bromde: *'Vooruit dan. Ik wil wel naderhand geen geklaag horen, hè? Het is nogmaals geen verhaal met een goed einde.'*

'Nee, dat begrijp ik. Dit moeten we echter doen.' Ze legde een troostende hand op zijn nek. *'Dit had al veel eerder moeten gebeuren.'*

'Nou, zak onderuit in je zadel en leer mijn verhaal.'

5. VERRAAD

Het geluid van iets dat breekt. Een dun streepje licht, dat zich vertakt in honderden andere streepjes. Prudentus wilde naar die lichte wereld. Hier was het donker en bedompt. Het was tijd ruimte te creëren. Hij rolde zich moeizaam om, zodat zijn snuit het streepje licht raakte. Het topje van zijn neus vond houvast in de spleet en grommend wist hij de streep breder te maken. Een luide krak en het dak viel van zijn hoofd. Hij piepte enthousiast en stak zijn kop in de felheid boven hem.

Hij knipperde even beduusd met zijn oogjes, voor even bang dat hij blind was geworden. Zijn neus nam echter al de nieuwe wereld waar. Hij rook vlees en bloed. Hij rook een romige vloeistof. Hij rook een scherpe, walgelijke geur, die hem deed rillen. Toen begon hij langzaam ook dingen te horen. Zwaar geschuifel van nerveuze dieren, die luid loeiden. Het geknisper van materiaal onder deze dieren. De jachtige ademhaling van iemand die vlakbij hem zat.

Hij piepte angstig en wierp zijn lichaam uit angst voor gevaar achteruit. Hij landde tegen iets knapperigs dat onder zijn gewicht brak en wegrolde, waardoor hij ook een koprool achteruit maakte. Uit balans gebracht krabbelde hij op en testte zijn vier pootjes en staart uit, die onder het slijm zaten maar verder wel naar hem luisterden en braaf bewogen, wanneer hij dat wilde. Zijn vleugels kleefden echter nog tegen zijn rug en hij vreesde deze te abrupt los te trekken. Ze zagen er fragiel uit, alsof een verkeerde beweging het membraan zou doen scheuren. Als er gevaar was, dan zou het rennen worden. Hij testte zijn pootjes nogmaals uit en verloor bijna zijn evenwicht, maar zijn staart hield hem op de been.

Zijn ogen wilden eindelijk weer informatie doorgeven en hij nam de omgeving in zich op. Hij stond in een grote vierkante ruimte met bruine kleinere ruimtes en een gouden dak. In de kleinere vierkante ruimtes stonden enorme beesten met zwart witte vachten, een droevig uiterlijk en scherpe hoorns kabaal te maken, toen ze hem waarnamen. Hij zakte door zijn pootjes en gromde waarschuwend. Uit de buiken van de beesten druppelde een witte vloeistof, die romig rook en hem een hongerig gevoel bezorgde. Hij liep er aarzelend op af en de rare beesten sprongen opzij, alsof ze bang waren dat hij hen opat. Hij likte verlekkerd langs zijn lippen: de beesten zelf roken inderdaad ook best in orde. Toen hij echter de witte vloeistof naderde, rook hij de gore, scherpe lucht ook heviger en hij zag iets bruins liggen onder de druk zwiepende staarten van de beesten. Hij huiverde, kokhalsde en sprong luchtig bij de beesten weg.

Toen merkte hij nog een ander wezen in de ruimte op. Dit wezen stond op twee poten en miste een staart. Zijn glanzende vacht was bedekt met een tweede vacht van stof en leer en met een van zijn voorpoten krabde hij beduusd aan zijn wang. Welke diersoort kon nu op alleen zijn achterpoten lopen? Prudentus dook ineem, omdat hij het wezen kende en zich bedreigd voelde. Dreigend trok hij zijn bovenlip op.

Het tweebenige wezen hief nu beide voorpoten angstig in de lucht en zei: 'Rustig maar, kleintje. Ik doe je geen kwaad.'

Het wezen torende nu nog boven hem uit, maar Prudentus wist dat als hij wat kon eten, zijn lichaam al snel boven dit tweebenige dier zou uitgroeien. Hopelijk had hij zo lang te leven. Nu zou dit absurde wezen hem makkelijk de baas kunnen, zeker omdat hij zijn vleugels nog steeds niet kon bewegen.

De tweebener deed echter een stap in de richting van de loeiende beesten en vroeg aan hem: 'Heb je misschien honger, kleintje?'

'Ja, maar ik ga niet meer in de buurt staan van die stinkende beesten.'

Het tweebenige wezen leek hem niet te horen en zakte door zijn knieën, zijn blik niet van Prudentus afhoudend. Alsof hij precies wist dat hij het gevaar vormde en niet de drukke, gevlekte beesten naast hem. Toegegeven, dit wezen op achterpoten had kennis van zaken. Hij vormde een kommetje met zijn voorpoten en hield dit onder de drupende buik van het gevlekte beest. Toen zijn voorpoten gevuld waren met de witte vloeistof hield hij het aarzelend aan hem voor.

Prudentus bekeek hem argwanend, maar zijn maag knorde oorverdovend. Aarzelend deed hij een tweektal passen en stak zijn tong in de romige substantie. Hij bleef de tweebener aankijken, terwijl hij langzaam maar zeker de vloeistof tot de laatste druppel op dronk. Het was niet verkeerd, maar hij had nog steeds trek. Hij porde met zijn snuit bevelend tegen de voorpoot van de tweebener, die zich nogmaals boog naar de drupende magen van de gevlekte wezens. Hij hield Prudentus nogmaals een kommetje witte substantie voor en ditmaal slurpte Prudentus de vloeistof smakelijk op. Hij boerde een keer, maar moest toegeven dat hij meer zocht dan vloeistof. Hij moest iets substantiëlers hebben.

Hij gromde naar de gevlekte dieren en de tweebener viel van schrik op zijn achterste. Hij krabbelde zo achteruit tot hij tegen de massieve poten van de gevlekte wezens tot stilstand kwam. Prudentus nam even het formaat van de gevlekte dieren in zich op. Ze zagen er sloom uit, maar waren nu natuurlijk wel al in opperste staat van paraatheid. Dit zou geen gemakkelijk avondmaal worden. Hij twijfelde er bovendien aan of zijn pootjes al klaar waren voor een jacht. Nee, hij zou het moeten doen met iets kleineres.

Hij stak zijn snuit in de lucht en rook de lucht om hem heen. Hij rook de geur van angstzweet en keerde de tweebener voor nu zijn rug toe. Als het wezen hem vreesde, dan zou hij niet snel aanvallen. Prudentus liep een stuk terug en rook daar de geur van zijn eigen lichaam en het knapperige omhulsel dat daar nog opengebroken lag. Hij passeerde de schaal en rook toen pas een nieuwe geur. Vlees. Bloed. Slechts een mondvol, maar dat was genoeg.

Hij zakte door zijn poten, zocht balans en dook tussen twee zakken met een goudachtige substantie in. Een grijze flits schoot tussen het goud door, maar Prudentus wist een poot op de lange staart te zetten. Het beestje piepte en Prudentus gaf hem met zijn vrije voorpoot een verdovende klap op zijn hoofdje, waardoor het beestje roerloos op de grond viel. Er zat nauwelijks vlees om het magere lijfje, maar voor nu zou het genoeg moeten zijn.

Prudentus vrat snel zijn prooi op en het vlees stopte zijn honger beter dan de romige vloeistof. Toen hij klaar was, peuterde hij de botjes tussen zijn tanden uit en keek verstoord op, toen de tweebener opmerkte: 'Een kat aanschaffen, hoeft dus ook niet meer.' Prudentus was hem voor kort vergeten en hield hem nu weer nauwlettend in de gaten.

Het tweebenige wezen had het lef om tegenover hem te zitten en Prudentus gromde waarschuwend. 'Tot hier en niet verder.'

Weer hoorde het wezen hem niet, want hij vervolgde een stuk minder zenuwachtig: 'Ik zal ervoor zorgen dat je vlees krijgt.'

'Ik kan heel goed zelf voor me zorgen.'

'Ik had nooit gedacht dat ik een draak zou vinden,' mompelde het vreemde wezen. 'Ik dacht dat ik een mooie diamant had gevonden, die ik kon verhandelen zodra de handelaren in de stad waren. Nooit in mijn stoutste dromen...' Hij zuchtte en wreef weer met die voorpoot door zijn roetzwarte vacht, die alleen de bovenkant van zijn kop bedekte. Wat was dit voor vreemd wezen?

'Wat ben jij?' vroeg Prudentus nieuwsgierig.

Het wezen negeerde hem weer en Prudentus begon de indruk te krijgen dat het wezen er niet alleen vreemd uitzag, maar ook op een andere manier communiceerde dan hijzelf. Dat maakte de situatie er niet makkelijker op, want dit betekende dat hij niet bij zijn familie was. Zijn moeder die hem uitgebroed had. Zijn broeders en zusters die met hem konden spelen. Zijn vader die hem zou leren vliegen en jagen. Dit vreemde wezen was geen familie. Hij was de reden waarschijnlijk dat hij niet bij zijn familie was.

Prudentus sprong op en grauwde naar hem. De jongeman stond meteen weer op zijn achterpoten en deinsde achteruit. 'Rustig maar, kleintje. Je bent veilig hier.'

'Veilig? Veilig?! Ik ben alleen en er is geen draak in de buurt, die me op weg kan helpen!' Hij liet een langgerekte, klagende piep horen en de tweebener zei sussend: 'Stil zijn, alsjeblieft. Als iemand je ontdekt, zijn we allebei nog niet jarig.'

Prudentus stopte zijn geweeklaag schoorvoetend en hield zijn kop afwachtend schuin. 'Jij hebt me in deze situatie gebracht! Los het op!'

De tweebener keek angstig naar de deuropening, maar toen hier niemand verscheen, haalde hij opgelucht adem. 'Ik wist echt niet dat je een draak was, maar je ei lag daar zo alleen op een berghelling dat ik dacht dat je een edelsteen was. Nu snap ik dat het een drakenei was, maar hoort een ei niet in een nest uitgebroed te worden?'

Daar had hij een punt. Wat was er gebeurd? Als de tweebener de waarheid sprak, dan waren zijn broeders en zusters niet bij hem geweest, noch zijn moeder. Was hij uit het nest gevallen? Zochten zijn moeder en vader nu naar hun verloren kindje?

Prudentus rende aarzelend naar de deuropening en zette het weer op een janken. Tot zijn grote verrassing sloeg de tweebener zijn voorpoten om hem heen en tackelde hem tegen de grond. De tweebener was sterk, maar Prudentus' kaken waren sterker. Hij beet hem in de top van de voorpoot, die zich raar genoeg in vijf langwerpige stukken vlees vertakten. De tweebener kreunde en rolde van hem af, terwijl hij zijn bloedende homp vlees tegen zijn borst drukte.

'Toe,' zei hij echter smekend. 'Ik wil je geen kwaad doen, maar stop met kabaal te maken. Ik wil je helpen. Ik wil je terugbrengen naar je familie, maar als andere mensen je vinden dan zullen ze je doden. Koning Lembo heeft verordonneerd dat draken aan hem moeten worden overgedragen: levend of dood. De mensen hier hebben niks en zouden hun eigen grootmoeder nog verkopen, als ze er een beloning voor zouden krijgen.'

Prudentus snoof de oprechtheid en radeloosheid bij de tweebener, die zichzelf mens had genoemd, en zakte door zijn achterpoten. Afwachtend keek hij hem aan. De mens haalde diep adem en vervolgde: 'Mijn naam is Jurden. Ik ben de zoon van boer Pasham. We zijn momenteel op onze koeienboerderij in Calmera, maar ik heb je gevonden in de Langebergen.'

Het zei Prudentus niks, maar dan was dat de plek waar hij heen moest gaan. Hopelijk zouden zijn vleugels dienst doen, want lopen zou nog een hele opgave worden. De jonge boer genaamd Jurden sprong op en ging voor de deuropening staan met een verontschuldigende blik in zijn ogen. Prudentus voelde nattigheid en gromde een keer waarschuwend, dreigend door zijn achterpoten zakkend.

'Je kunt niet zo maar gaan,' zei de boer gehaast.

'Wil je wedden?'

'Ik meende wat ik zei. Ik wil je helpen. Ik wil je terugbrengen naar je familie. Je moet echter begrijpen dat Calmera...' Hij zocht naar de juiste woorden en keek beschaamd naar de grond. *'Mijn stad is doodsbang voor koning Lembo.'*

'Wie?'